

Szűcs János

Titkosírás

(Válogatás)

Copyright © Szűcs János 2000.
Minden jog fenntartva !

*- Nem fejtett meg eddig még senki sem, és ma már
én sem tudom, jelentek-e egyáltalán valamit...*

TARTALOM

A harsona

2022

Einstein Univerzuma

Reggeli adás

Másnap

Fehér karácsony

Lynn

Ellencsapás

Plágium

Zeneiskola

A harsona

Az űrhajó a megnevezhetetlen semmiből jött, áttörte a hiperűr kavargó, kékesfekete felszínét, majd megállapodott egy körpályán, amelynek középpontjában ott ragyogott a Föld, vakítóan fehér felhőivel, mélykék óceánjaival és sárga sivatagjaival.

A fedélzeten csak ketten voltak. Négyezer éve látták utoljára ugyanezt a látványt, mielőtt a szükséges sebességet elérve eltűntek volna a tér láthatatlan redői között, hogy száz és száz fényévvél odébb bukkanjának elő újra. A relativitás néhány paradoxona kellett ahhoz, hogy most néhány évvel idősebben, de élve láthassák meg újra a Földet.

Éltek mind a ketten, és az a négyezer év sem múlt el haszontalanul. Amiért elindultak, ott volt az űrhajón. Amiben csak kevesen hittek, ott pihent egy sima falú, arany fényű ládikában. Amiről legendák szóltak és papirusz tekercsek íródtak az ismert történelem legelső századaiban, amiről papok prédikáltak, amiről a szerzetesek fohászhát szóltak, amiről a hitetlenek gúnyolódtak, amiről valamennyi élő embernek volt ilyen vagy olyan képze, amibe haldoklók kapaszkodtak utolsó reményükként, az kézzelfogható, megtapintható valóságként létezett.

Az űrhajó türelmesen rózta köreit, a kék bolygó nyugodt volt és fonséges. Azok ketten ott a fedélzeten most nem siettek. Mert mi is volt ez a pár óra várakozás ahhoz a tömédek naphoz, hónaphoz és évhez képest, amit a reménnyel egyáltalán nem kecsegtető vállalkozás fel-emésztett. Hiszen nem volt több ami útba igazíthatta őket, mint néhány nehezen értelmezhető mondat az egyházak szent könyveiből, néhány látomás, amit papírra vetettek a középkori kolostorok falai között, vagy amikről csak a hagyomány tudott, és még írásos nyomuk sem maradt. Néhány álom, ötlet, megérzés, prófécia, kutatásaik néhány olyan meghökkentő eredménye, amit talán egy közös tudat, vagy inkább tudattalan különös megnyilvánulásának tarthattak, de ami mégis elindíthatta őket ezen a homályos úton.

Titokban, bőkezű adakozók segítségével készültek az útra. A legjobb hajóra volt szükségük, hiszen nem tudhatták meddig tart az út. A keresés bolygóról bolygóra haladt, és minden állomás közelebb vihetett őket a megoldáshoz, vagy éppen kezdhették előről az egészet. Mégis, a fedélzeti idő szerint nem egészen három évükbe telt, amíg nyomra akadtak. És újabb tíz hónap múlva eredmény koronázta hihetetlen küldetésüket.

A Földön ezalatt végigpergett négyezer esztendő.

A két űrhajós mozdulatlanul állt, és nézte, ahogy a Föld fekete félgömbje elnyelte a kéklő ragyogást, majd ahogy újra megjelent a kék sarló. A látvány, ami a Föld minden eddigi űrhajósát, ha csak pillanatokra is, de mélységes alázattal töltötte el, könnyecseppeket csalt a két férfi szemébe is.

Gregory volt az idősebb, egészen fehér haja hosszú tincsekben lógott a hófehér díszegyenruha vállára. Talhan volt a másik, az egyenruha sötétebb színe fiatalabb korát, és alacsonyabb rangját is jelezte.

Némán álltak így, aztán Talhan eltűnt a raktárban, ahol az élelmiszerkészletüket tartották. Egy üveggel a kezében került elő újra, zöld színű palack volt, rajta fakó címkével.

- Pezsgő. A legfinomabb - mondta, megelőzve Gregory kérdését, amit a másik a meglepetéstől nem tudott időben feltenni.

- Erre az alkalomra tettem félre.

Megterítették egy fehér abrosszal, két poharat készítettek az asztalra, és valahonnan jég is került. Mint azokban a régi napokban, amikor randevúra készülődtek. Abban a négyezer évvel ezelőtti homályos múltban, ott az örvénylő fehér felhősávok alatt, valamelyik kisváros álmos kora délutánján.

Talhan töltött a poharakba, a buborékok elevenen pattogtak a pezsgő felszínén, mintha csak nemrég töltötték volna meg a palackot.

Nem szóltak semmit. Beszédnek, köszöntőnek, asztali áldásnak nem volt helye. A pillanat magasztos és egyedüli volt. Mindketten szentnek és megsérthetetlennek érezték a csendet maguk körül.

A poharakból hamar elfogyott az ital, Gregory felállt, Talhan is elfoglalta a helyét a pilótaülésben, és az űrhajó a körpályát elhagyva belépett a Föld légkörébe.

A felszín néma és barátságtalan volt. Ahol leszálltak, egy nagyváros űrkikötőjét remélték megtalálni, de a hűvös szélről eltekintve, ami valami rozsdaszínű port fűjt rájuk, semmit sem találtak. Körülöttük nyoma sem volt életnek, városnak, de még romoknak sem.

Tanácsstalanul álltak hol egymásra nézve, hol a távolban kutatva valami ismerős jel után, és anélkül hogy bármit mondtak volna egymásnak, tudták, hogy bárhol szálltak volna le a Földön, mindenütt ezt találták volna. Bármilyen kikötőt, bármilyen várost választottak volna is, az semmiben sem különbözött volna az itt eléjük táruló látványtól.

És valamilyen furcsa és megmagyarázhatatlan hidegséget és ürességet éreztek a szívük helyén.

Aztán előhozták a ládát. Felnyitották és belenéztek. Selyem és gyolcs ágyán ott feküdt előttük a harsona. A Feltámadás Harsonája. A hangszer, ami a holtak nyelvén szól, és ami felébresztheti őket időtlen dermedtségükből, ami életre szólíthatja őket újra. Ami a messzi időkben elkerült a Földről, és csak homályos és titokzatos legendák, zizzenő tekercsek őrizték az emlékét.

Amelyért annyi és annyi bolygót kellett felkeresniük, annyi és annyi nyomot megvizsgálniuk, az Írás minden sorát elemezniük, és minden fantáziájukat és természetfölötti képességüket latba vetniük.

Most itt volt csillogón, némán, érc teste rejtette az adományt, amelynek töredékeit minden földi hangszer örökölte, de amely teljességében csak ennek az egynek volt sajátja. A lelkek hangja volt bezárva az érc csőbe, hívó, élettel teli hangot őriztek ezek a furcsa csavarulatok.

Gregory emelte ki a hangszert, kezébe vette, a fém egyszerre volt borzongatóan hideg, és perzselően forró.

Aztán odanyújtotta a másiknak.

- Talhan. Eljött a pillanat. Rád várnak mind a holtak, és mind az élők. Hogy még egy esélyt adj nekik. Életet és reményt. Hogy amit eddig elhibáztak, újra próbálhassák. A Föld újra kiméretik, és szétszattik. És lesz rajta hely minden boldognak és minden boldogtalannak. Minden hívőnek és minden hitetlennek.

A harsona megszólalt. A Talhan tüdejéből előtóduló levegő átsuhant a hangszer járatain, megrezegtette az apró nyelvecskéket, és a harsona hangja végigfutott a száraz, rozsdaszínű sivatag fölött.

Semmi nem mozdult. Csak a szél fújta ugyanolyan egykedvűséggel a homokot. Talhan újra belefűjt. Ezúttal erősebben, hosszabban, határozottabban.

Most sem történt semmi. Talán csak a csend lett sokkal mélyebb, amikor a harsona hangja elhalt a távoli dűnék sorai között.

Talhan harmadszorra is az ajkához emelte a harsonát, és a hang ismét előröppent belőle.

És ekkor megtört a mozdulatlanság. A sivatag fölött egy helyen szürkébb és átlátszatlanabb lett a levegő, mintha összeálltak volna a részecskék valamilyen ismeretlen erő hatására, és egyre határozottabb formát kezdtek volna ölteni. Talhan meborzongott a látványtól, Gregory-ra pillantott, de az ő arca is ugyanazokat az érzéseket sugározta. Félelmet és valami olyasminnek a baljós előérzetét, amire egyikük sem számíthatott.

A Nap fénye egy csillogó testen tört meg a távoli derengésben, ami egyre szilárdabb és egyre biztosabban mozgó alakká kezdett összeállni. És miközben a formálódó test lassan előlépett a derengésből, a távolban egyre több és több helyen mozdult meg a föld, és mint megannyi hangyabolyból rajzani kezdtek a látomások, hogy a ködszerű derengésből egymás után életre keljenek.

A hozzájuk legközelebb álló alak befejezte átalakulását. A derengés megszűnt körülötte, és ő elindult az űrhajó előtt álló két férfi felé.

Talhan a szájára szorította a kezét, hogy a sikoltást, amely előtörni készült a torkából, valahogyan visszafojtsa. Gregory üveges szemekkel meredt a feléjük lépkedőre, némán tátogott, szó nem hagyta el az ajkát.

Akit életre keltettek, majd két méteres volt, csillogó acél borította a testét, az arca csupán nagyvonalakban emlékeztetett emberi arcra, a kezei helyén hatalmas fogókarok voltak, a XXII. század elején készült, és a bányákban használták az emberi munkaerő kiváltására.

Az első teremtmény, akit életre keltettek, robot volt.

És ott voltak mind a többiek. A harsona hangjaira bújtak elő a föld alól, üregekből, odúkból kászálódtak elő, ködből, derengésből jöttek. Ott voltak a szuperintelligens agyak, a csillagközi űrhajók fedélzeti mérnökei, a gigantikus építőrobotok, akik a felhőkarcolókat emelték, a víz alatti munkára specializálódott robotok, ott voltak a XX. század végének első számítógépei, elektroncsöveit csörgetve, a homályból megérkezett az ENIAC, szobányi fémszekrényeit guruló szállítórobotok hozták. Olaj és szilícium, ferrit és réz, alumínium és acél, ott hullámzott körülöttük, zörögve és csörömpölve, nyikorogva és géphangon szónokolva.

- Elkéstünk - mondta Gregory. A könny megszáradt az egyenruháján, ami már egyáltalán nem volt hófehér.

- Megkötötték az üzletet - válaszolta Talhan.

A Mars vörös korongja most már szemlátomást nőtt és hízott. Holden a megfigyelő ernyő előtt állt és le nem vette a szemét a közeledő bolygóról. Valami ott tartotta és nem engedte szabadulni egészen addig, míg meg nem jelent Price vagy Jones, hogy felváltsa és átvegye a szolgálatot. És ez így történt mindennap, azóta hogy a Mars először vált ki a csillagháttérből, és lassan átvette az uralmat, mindent sápadt, démoni vörösbe borítva.

Holden még sohasem érzett hasonlót. Az első napokban csak pillanatokig tartott. Érzés-foszlányok, tétova képek, minden határozott cél és sorrend nélkül. Holden kezdetben csak a fáradtságának tulajdonította a megjelenésüket, és nem is beszélt róla senkinek a hajón. De a látomások mindig visszatértek és napról napra újraéledtek. Erősebben, ragyogóbban mint annak előtte. Olyankor lepték meg mindig, amikor egyedül volt. Amikor a képernyő előtt ült, amikor a Mars öreg, barázdákkal szántott arcába bámult.

Először nem tudott ellenük védekezni, később már nem is akart. Idegenek voltak, de félelem sohasem volt bennük, inkább kíváncsivá tették Holdent. És ahogy teltek a napok, egyre jobban érezte magát velük. Hangok keresték, hangok, amelyeket már hallott valahol. Emberekkel beszélt, akik valahogy mégsem voltak emberek. Külön világban élt, és ez a világ sápadt, vörös ködfüggönyön át mutatta meg magát. Városokat látott, és nem tudta miért, de érezte, hogy azok nem emberkéz nyomát őrzik.

A Mars pedig egyre közelebb került hozzájuk. Néha szinte szerette volna megérinteni, annyira közelinek tűnt, és ilyenkor hűvös borzongást érzett az ujjában, és egész testében, minden idegszállával érezte, ahogy testetlen vágyakozása lassan határozott alakot ölt.

És a vörös korong egyre nőtt és nőtt. Holden tudta, már csak néhány nap, és ott lehetnek. Ők, a Földről jött emberek. Hirtelen nagyon boldognak érezte magát. Arcát nekinyomta az üveglapnak, aztán teljes erejéből nekipréselte magát az ernyő sima felületének, és nevetni kezdett.

Nevetett még akkor is, amikor Price lépett be a kabinba, a szokásos goromba módján szitkozódva. Price nem szerette a szolgálatot, és sohasem értette, hogyan tud Holden ennyi időt a képernyő előtt lenni. Untatta ez az egész, és ennek mindig igyekezett hangot adni, amikor Holdennel beszélt. Láthatóan aludt, amikor a fedélzeti központ jelezte neki a váltást, most a szemét dörzsölte, aztán megrázta a fejét, ledobta magát az egyik székre, és csak most nézte meg igazán mi is történik a kabinban.

Rámeredt a még mindig nevető Holdenre, és csak lassan jutott szóhoz.

- Holden, az istenért, mit csinálsz? Valami baj van?

- Nem. Dehogy. - Holden lassan beszélt, mint aki hosszú álomból ébred. Tétova mozdulattal simított végig a haján, aztán leült ő is. Háttal a Mars egyre ragyogóbb foltjának.

- Ide figyelj Holden - kezdte Price. - Azt hiszem, túl sok időt töltesz el a képernyő előtt. Ez még a legedzettebb űrhajósokat is kikezdené. Vörös és vörös mindenütt. És semmi mást nem látni már napok óta. Néha én is azt hiszem, megőrülök, ha nem történik végre valami.

- Nem, Price, hidd el már semmi bajom.

Valami más szólt belőle. Óvatosan, lassan ízlelgetve minden szót, mielőtt kimondaná.

- Csak valami múltó rosszullét lehet. Sohasem fordult még elő velem semmi ilyesmi, ez is el fog múlni biztosan. - Valami résen volt most is, és nem engedte, hogy a látomásairól beszéljen. És ő engedelmesen hallgatott...

Még egy ideig beszélgettek, aztán Price sorra végignézte a műszereket, és mivel mindent rendben talált, aludni küldte Holdent. De mielőtt az végleg bezárta volna maga mögött az ajtót, még egyszer utána szólt.

- Fáradtak vagyunk mindannyian, ez a semmittevés elfárasztja az érzékeket, eltompítja az óvatosságot. Jobban kell egymásra vigyáznunk, mint eddig bármikor. Nem engedhetjük, hogy bármi is megzavarja a küldetésünket. Ha te is jónak látod, egy-két napra kihagyhatunk a szolgálatból.

- Köszönöm, - mondta Holden - de ez felesleges. Nincsen semmi bajom, hidd el. Talán csak ez a fény szokatlan nekem, vagy nem is tudom mi. Az egész annyira furcsa.

- Akkor kikapcsoljuk az ernyőt a leszállásig. Biztosan segíteni fog. - Aztán még hozzátette - Átkozottul hosszú ideje tart már ez az út, és én már nagyon szeretném ha vége lenne.

- Én is nagyon szeretném - motyogta Holden, és megint úgy érezte nevetnie kell.

Sokáig feküdt az ágyán nyitott szemmel, és nem tudta, hogy féljen-e a következő szolgálattól, vagy várja inkább. Mosolygott, amikor elaludt...

Az ajtónyitásra Jones összerezett, megfordult a székében, és üdvözölte Holdent.

- Na jól vagy már pajtás? Hallom nem tetszett neked a vén Mars. Price mondta, hogy talán az ernyőt kellene kikapcsolni, hátha attól van az egész. Hát én aztán megvagyok nélküle is. Láthatjuk még eleget, nem igaz?

- Igen, - mondta Holden - biztosan - és hozzáfogott az ellenőrzéshez.

- Szerintem egy unalmas öregasszonyhoz hasonlít - folytatta Jones.

- Miről beszélsz? - Holden láthatóan nem figyelt arra, amit a másik mondott.

- A Marsról. Amíg fiatal volt szép lehetett, sokan szerették volna megszerezni. De most csak csupasz hegyeket és sivatagot kaphatsz tőle.

- Látnád tavasszal, - Holden megélenkült. - Amikor a csatornák bíborfolyóvá változnak... - valami szorította belülről, és nem engedte, hogy befejezze a mondatot. A szája elé kapta a kezét, és elmosolyodott.

- Mit mondtál? - kérdezte Jones, és Holden teste megfeszült, ahogy a lehetséges válaszokat elemezte.

- Egy régi vers. Nem is tudom miért jutott az eszembe - mondta végül, és megnyugodva látta, hogy a másik elégedett a válasszal.

Aztán Jones felkászálódott, elsütött még egy otromba viccet, és elment aludni.

Holden várt, amíg a folyosón a léptek zaja teljesen elült, aztán odament a megvakított megfigyelő ernyőhöz. Megállt előtte, sóhajtott egy mélyet, és tudta, hogy most nagyon erősnek kell lennie. Megfeszítette minden izmát, és elfordította a kapcsolót.

Mintha villám sújtotta volna, egész testében égett, és minden idegszálával érezte azt a fémes borzongást, ami a képernyőről ömlött felé. Leroskadt a földre, és hangtalanul sírni kezdett.

A Mars betöltötte az egész képet. Hatalmasabb volt mindennél, amit Holden valaha is látott. Ott lélegzett, ott lüktetett előtte, meztelenségét kavargó ködbe rejtve. És ahogy tovább nézte, a bolygó egyszerre élni kezdett. A szél feltámadt, és homokviharokat hordott a hátán. Holden érezte az arcába csapódó szemcséket, látta, ahogy a szél végigfut az úton, és mindent beterít vörös csillogással. A folyók is megindultak, csónakokat vittek magukkal, és embereket, akik mind igyekeztek valahová.

Holden lassan megnyugodott.

- Hát mégsem vagyok örült - mondta magában, és érezte, ahogy a teste formálódik egy új igazság befogadására.

Újra kikapcsolta az ernyőt, leült a székbe, és megpróbált valamiféle magyarázatot találni. De a gondolatai máshonnan jöttek. Talán az ernyő vak szeméből, vagy messzebbről?

Holden elaludt.

- Ki vagy, és honnan jöttél hozzánk?

- Holden a nevem, és a Földről jöttem.

- A Föld kék és gyönyörű. Miért jönnek el onnan az emberek?

- Mindig van olyan, aki elégedetlen, és olyan is, aki mindent ismerni akar. Van olyan, aki kalandokat keres, vagy álmokat, és van olyan is, akinek olaj és érc kell.

- Te miért jöttél el?

- Furcsa, hogy ezen még sohasem gondolkodtam. Az ember cselekszik valamit, és nem tudja miért. Otthagyod az állásod, a munkádat, és nem tudod az okát. Untat talán vagy fáraszt, vagy egyszerűen csak elegend van belőle, ki tudja. Otthagyod a családot és új életet kezdesz. Hogy miért? Azt mondod magadnak, fiatal vagy, új élményekre vágysz még és szabadságra. És a szabadságod, éppolyan börtön lesz, mint amelyből menekültél. Hát akkor mire volt ez az egész? Ösztön talán, vagy gyenge akarat, amely sodor a választás ezernyi alternatívája között? Most már sohasem fogom tudni az igazi okát. Céltalanul éltem, addigi életem levedlett kígyóbőrét magam mögött hagytam. Teli tüdővel szívtam magamba mindent, amit csak megkaphattam. És a világ lassan átalakult bennem. Többé már nem nők, bor és zene volt. Egy könyv volt, egy kép, egy lábnyom a Hold millió éves porában, egy érzés, amely sürgetett és hajszolt, egy nyári este, az égre szórt csillagporral, és azt mondtam elég. Másnap összepakoltam, és most itt vagyok. Az első űrhajón, amely úton van a Mars felé.

- Nem volt furcsa, hogy egy olyan ember, mint te, minden előképzetség nélkül bekerül az űrhajósjelöltek közé, és hamarosan már mint az első Mars-űrhajó utasa szerepel?

- Talán az volt, de én nem gondolkodtam ezen. Egyszerűen tudtam, hogy ezt kell tennem, és nem kérdeztem miért. Tudtam, hogy el kell jutnom a Marsra bármilyen áron. A létezésem kapott értelmet, és tudtam, ha nem sikerül, nem lesz még egyszer erőm, hogy megpróbáljam. És a céltalanság lassan felőröl...

- Elindultatok. Néhány héttel az indulás után találkoztál azzal a látomással. Utána újra és újra, egyre többször. Miért nem beszéltél róla senkinek a hajón?

- Mert éreztem, hogy nem hazudnak.

- Meg tudtad vajon ítélni őket?

- Nem tudtam elhinni, hogy örült vagyok. Ezért nem beszéltem róla senkinek. És ha nem vagyok örült, akkor ez az egész jelent valamit. Olyasvalamit, amit meg fogok tudni, amint leszállunk. Csak várnom kell...

- Hogyan kezdődött?

- Szolgálatban voltam, mint már annyiszor. Ültem a képernyő előtt, és néztem az unalomig ismert csillaghátteret, amelyen azonban már valami más is ott volt. A Mars már láthatóan különvált a csillagsokaságtól, és én először éreztem igazán azt, hogy oda is fogok érni. Sokat gondolkodtam a szolgálat kényszerű órái alatt, úgy gyorsabban telt az idő. A Földre gondoltam. Gyermekként láttam magam, egy lánnyal sétáltam az utcánkban. De az a gyermek mégsem én voltam, és a lány is megváltozott, és a többiek is sorban. És az utca fölött egy kék bolygó látszott. Apám és anyám fogta a kezemet, de az arcukat felitta valami sejtelmes fénylés, mint egy sima, érzelemmentes álarc. Ezüst maszkokat viseltek, és a hajuk is csillogó volt. A Földről meséltek. Odakint vörös homokot hordott a szél, és a városok üvegfalai ezer hanggal csilingeltek.

- Te a Földről jöttél, és ott az emberek nem hordanak ezüst álarcokat, és a városok falát is kőből építik.

- Igen, tudom - mormolta Holden.

- Igen, tudom - mondta Holden.

- Miről beszélsz? - kérdezte Price. - Már legalább öt perce bolygó körüli pályán vagyunk, és te nem ébresztettél. Bejöttem, és te észre sem vettél. Csak ülsz, és magadban beszélsz. Holden, én azt hiszem, komolyabb bajod van. Jobb lenne, ha nem jönnél ki velünk.

- Nem, azt nem - kiáltotta Holden. - Nincs semmi bajom, hát nem érted? - könyörögve nézett a másikra, és Price most valami olyasmit látott, amit eddig még sohasem. Holdenből a kétségbeesés és a félelem áradt olyan erővel, hogy Price megborzongott. Ösztönösen hátralepett, és nagyon furcsán érezte magát. Valami mozdult, és most félt a leleplezéstől. Holden arca változott, újra nyugodt és magabiztos volt.

- Ne haragudj, - mondta. - Csak tudod, olyan régen vártam már, hogy itt legyünk, és te most azt akarod, hogy ki se tegyem a lábam a hajóból. Hidd el igyekezni fogok, hogy semmi baj ne legyen velem. Bízzál bennem Price, kérlek.

- Jól van, rendben van - mondta Price, és most már ő is nyugodt volt, bár a kétség nem tűnt el belőle teljesen. Túl sok baj volt mostanában Holdennel, és Price már nem tudott egészen megbízni benne.

- Készülj, - mondta Holdennek - egy óra múlva leszállunk.

A hajó alatt hihetetlen gyorsasággal száguldott a Mars, ahogy egyre szűkülő körökben közeledtek a bolygóhoz. Mindhárman ott álltak az ernyő előtt, és némán nézték az alattuk elsuhanó kiszáradt tengereket, a hosszú hegyláncokat, és a kavargó port. Aztán lassult a száguldás, ahogy egyre lejjebb ereszkedtek a kijelölt leszállóhely felé. A Mars közeledett feléjük. Ezernyi sebhellyel borított arcát mutatta, óriási kráterek és szakadékok ásítottak odalent, mintha el akarnák nyelni a hajót és megemészteni izzó gyomrukban. Minden percben újabb és újabb éhes száj nyílt meg alattuk, és ők borzongva nézték a fehér kőfogakat, a megvakított óriás szemeket. Egy szörnyeteg lapult alattuk, de kiszáradva és élettelenül.

Holden üvöltött:

- Tudtam, hogy igaz. Mindvégig tudtam, de nem mertem elhinni. Hát nem csodálatos? Price, Jones! Nézzétek, nézzétek! - Holden ujjongott, akár egy gyerek.

- Miről beszélsz Holden? - A másik kettő egymásra nézett, mintha mindegyik a másiktól akart volna választ kapni. - Nincs itt semmi, csak kő és por.

- Kő és por? - Holden nevetett. - Nem. Ott van a város, pont olyan, amilyennek elképzeltem. - Ömlött belőle a szó, és elfeledkezett minden óvatosságról. - Ott áll a hegy lábánál, csupa fény és csillogás. Pont olyan, amilyennek hittem. Istenem, itt vagyok, és minden olyan, pont olyan.

- Holden! - Jones hangja kemény volt és fegyelmezett. - Nem tudom miről beszélsz, de itt csak homok és kő van, és semmilyen város nem létezik, csak a te beteg képzeletedben.

Odalépett hozzá, és megfogta a vállát.

- Beteg vagy. Értsd meg, nagyon beteg. Orvosra és pihenésre van szükséged. Eredj vissza a kabinodba. Most, azonnal.

- Nem hiszel nekem, Jones? - hirtelen ötlet villant át az agyán. - Megmutatom nektek, és akkor elhisztek majd nekem mindent.

Egy mozdulattal odaugrott a vezérlőasztalhoz, és a hajó azonnal balra dőlt.

- Odamegyünk - mondta határozottan.

A másik kettő a hirtelen fordulattól nekivágódott a falnak, és csak nagy nehezen talált vissza a vezérlőpulthoz. Jones hátrarántotta Holdent, Price pedig átvette az irányítást. A hajó újra egyenesbe lendült, és a hegy mellett suhant tovább.

Holden megpróbált kiszabadulni, és közben egyre csak ugyanazt hajtogatta:

- Vidd feljebb, Price! Kérlek vidd feljebb! Nekimegyünk. A torony felé megyünk. Vidd feljebb, amíg lehet.

A hajó suhant tovább a vörös sivatag felett, lángot okádva, és hosszú szürke csíkot vonszolva maga után.

- Nem értem. Nincs itt semmiféle torony. Holden... - de már nem tudta befejezni. Holden kitepte magát, és a hajó újra az ég felé emelte az orrát. Egy darabig még emelkedtek, aztán újra egyenesbe kerültek. Holden kimerülten rogyott le.

- Te örült. Majdnem összetörted. Sohasem bocsátottam volna meg neked - sírt, és hagyta, hogy Jones kivezesse és altatót dugjon a szájába.

- Mire felébredsz, jobban leszel pajtás - mondta Jones, és a kabinjába vitte Holdent. Bekapcsolta a felügyelő automatát, Holden csuklójára csatolt egy fémgyűrűt, és elment, hogy felvegye az űrruháját.

Holden furcsa nyugalomra ébredt. A hajó mozdulatlanul állt a marsi homokon, már nem lehetett érezni a gépek okozta finom remegést. Az egyetlen zaj a kabinjában az a halk zúgás volt, ami a felügyelő automata dobozából jött. Számok ugráltak, és görbék tekeredtek a képernyőjén, kusza vonalakkal telerótt papírszalag csúszott elő a hengeres fémtestből, az automata hasztalan próbált valami használható diagnózist összehozni. A felügyeletére bízott beteg állapota ellentmondani látszott a robot agyba zsúfolt tengernyi információnak.

Holden felkelt, felöltözött és levette a fémgyűrűt a csuklójáról. Az automata kötelességtudóan azonnal darálni kezdte az erre az eshetőségre előkészített figyelmeztetést: - Ön beteg, pihennie kell, az állapota nem engedi meg, hogy felkeljen. Kérem azonnal feküdjön vissza, a vizsgálat még folyik. Ön beteg, pihennie...

- Eredj a pokolba - mondta Holden, és kikapcsolta. Tudta, hogy a többiek már kint vannak, és ő is elindult a kijárat felé. Eszébe sem jutott, hogy úrruhát vegyen magára. Lassan lépdelt le a lépcsőn, kezében egy furcsa alakú fegyvert lóbálva.

Kilépett a homokra, felnézett és elmosolyodott. Előtte nyoma sem volt a városnak.

Holden mindent megértett.

- Elrejtőztetek? Pedig tudom, hogy itt vagytok. Itt van a város is. Olyan, amilyennek megálmodtam. Kő és üveg, és csillogás. Kapu és mögötte széles utca. Aztán még egy és még egy. Tiszták. Nyoma sincs rajtuk az odakint örökké szálló pornak. Minden tiszta és érintetlen. Megvárt, és most is olyan, mint régen. És ti is itt vagytok. Várakozás és öröm, akarat és emlékezet. Érzem mindenütt a közelléteteket. A levegőben, a szélben, a szikrázó homokdűnéken.

Kiáltást hallott.

- Holden! Mit csinálsz itt? - két furcsa alak közeledett az úton, fejükön gömbölyű búra, testükön fehér ruha feszült. Őt nézték és kiáltoztak.

- Hogy kerülsz ide? És az úrruha... A levegőt nem lehet belélegezni. Mérgező. Holden. Istenem, ez mégsem lehet ő. Jones, ez Holden. Ugye te is látod?

- Ide figyelj, ez nagyon nem tetszik nekem. - Jones volt az óvatosabb. - Ez nem lehet Holden. Hallucináció, idegkimerültség. Azonnal vissza kell mennünk a hajóra. Semmit sem kockáztathatunk. Érted Price, ez a Mars, és úgy látszik sokkal veszélyesebb, mint gondoltuk - hirtelen észrevette Holden kezében azt a gonoszul csillogó tárgyat.

- Fegyver sincs nálunk, azonnal vissza kell mennünk. Hívnunk kell a Földet. Ez veszélyesebb, mint odahaza sejtettük. Holden feléjük kiáltott:

- Én vagyok az, Holden. A levegő jó, még jobb, mint a hajóban volt. Próbáljátok meg ti is, lélegezzétek be, ez a Mars, és én Holden vagyok a hajóról. Meggyógyultam és kijöttem körülnézni. És a Mars tetszik nekem.

- Nem, én ezt nem hiszem el. Ez nem lehet ő, egyszerűen nem lehet - a két férfi most már futott, egyre gyorsabban, jeges félelem hajszolta őket az elhagyott hajó felé. Holden újra kiáltott: - Miért mentek arra? Nem látjátok, hogy arra nem lehet? Virágok vannak ott, az én virágaim. Sárga és piros és ezüst szirmokra bomló.

De ők futottak tovább, és nem láttak mást csak homokot. Lövés dörrent, aztán még egy. Utána két tompa puffanás.

- A szerencsétlenek - mondta Holden. - Mondtam nekik, de ők nem láttak, és nem értettek meg soha semmit. De most már senkit sem zavarnak többé. Újra elkapta egy roham, és nevetni kezdett. Aztán lövés dörrent, a harmadik, és utána csend volt egy pillanatig. Aztán valami megmozdult a fehér egyenruha alatt.

Holden teste szétfoslott, mintha sohasem létezett volna. Valaki állt a halom ruha mellett. Csillogó haja volt, és mosolygó maszkot viselt.

- Itthon vagyok - sóhajtotta, és felemelte a fejét. Körülötte égreszökkent a város. Üvegfalak és tiszta utcák, iskolák és virágoskertek az apró házak körül. És mindenütt emberek. Csillogó hajjal és nevető maszkokkal. A házakból léptek elő és a kertekből jöttek, és indultak el hosszú sorokban, át a kapun, túl a folyón, hogy megnézzék a földi hajót.

Körbefogták a karcsú fémtestet, és csak jöttek egyre többen. Gondolataik tiszták és nyugodtak voltak. És látták a sok-sok épülő hajót, éppen mint ez itt, amelyeken útra kelhetnek majd egy nap. És itthagyhathják ezt a halódó világot, száraz tengereivel és az örökké fújó széllel, és itthagyhathják azt a másikat is, azon a kék bolygón, amely csak arra vár, hogy fegyvereit és gépeit kipróbálhassa.

Aznap ünnepeltek a városokban, és mindenki a szebb holnapról beszélt. És a gyertyák reggelig égtek azon a két apró halmon, ahová a földi embereket fektették.

Einstein Univerzuma

Meleg nyár volt. A legmelegebb, amióta megérkezett a vég nélküli üresség energiaszálaiba kapaszkodva, és megtelepedett a kopár fennsíkon, először mélyesztve gyenge gyökérszálaait a sziklák láthatatlan repedéseibe. Azóta terebélyessé növekedett. Lombtalan ágait tapogatózva nyújtotta a magasban lebegő, tápláló fényt árasztó sárgabőrű gömb felé, gyökérzete át meg átszötte a hegy zömök kötömbjeit, szálai óriási felületükkel gyűjtötték össze a nedvességet, amely a sziklákon leheletfinom rétegben megtapadó párából szivárgott alá.

Száraz, szikkadt kérge meztelen volt. Alatta vékony csövecskékben keringett az évek alatt felhalmozódott, sejteket építő anyag, amely mégsem formált zörgő és lebegő zöld leveleket, kemény töviseket, és nem nevelt színpompás virágszirmokat sem. A sima kéreg alatt kavargó áttetsző nedv az Ős Káosz csöppnyi maradéka volt, az elfelejtett kezdeteké, a meg nem valósuló világoké. Forrt és zubogott, lüktető mozgása csomókká gyúrta az alakját vesztett anyagot, és a rendezetlenség lassan visszahúzódott utolsó végváraiba. A véletlen kockadobásai feltartóztathatatlanul görgették előre a múltó időt, míg a változás újra megszületett, és a gyümölcs növekedni kezdett.

Az ágak észrevétlenül vastagodtak, hogy a megnövekedett terhet elviselhessék, a nedvesség egyre gyorsabban áramlott fölfelé, a gyökérzet sűrűsödött, a legfölső ág leghegyén megpattant a kéreg, és a fa megszülte egyetlen gyümölcsét. Vörös, ráncos, aprócska gömb volt, sűrű anyagsomó, önmagába görbülő tér, szivárgó idő. Körvonalai állandóan változtak, ahogy nőtt és gömbölyödött, ahogy magába szívta a feléje áramló nedveket, a ráhulló fényt, és a körülötte örvénylő anyagot.

Ismeretlen erők korbácsolták fel ösztöneit és érzékeit, falánkká és kielégíthetlenné téve. Mohón itta magába a gravitáció csillagtalan fekete tengerét, habzó energiamezőket kortyolva utána, darabos anyagszilánkokra kente a pépessé dagasztott foton felhőket, elnyelte és megemésztette őket, hogy utána újabb és újabb áldozatok után nézzen. Ragadozó szájak nyíltak rajta, hegyes méregfogaikkal tették ártalmatlanná a magukhoz ragadott zsákmányt, megfosztva velük született tulajdonságaiktól, egy mindennél bonyolultabb valósággá ötvözve őket. Törvények születtek a testesedő gyümölcs vastag héja alatt, rendeztek és irányítottak, elosztottak és birtokoltak, valami új volt születőben.

Az érlelődő gyümölcs lassan magába szívott mindent, a tér és az idő gyengülő szövetsége hasztalan próbálta megóvni az előző világ még gazdátlanul lézengő darabjait, azok egymás után tűntek el a duzzadó, élő hús emésztőgödrében. Eltűnt az éles szegélyű sziklákkal teledobált fennsík is, eltűntek és megemésztődtek a kötömbök, amelyekbe a fa kapaszkodott, gyökérzetének finom szálai csak a semmibe nyúltak.

Nem volt többé fa, mint ahogy eddig sem volt az. Megnevezhetetlen és elképzelhetetlen volt, ahogy ott lebegett a tökéletes semmiben, az anyag nélküli ürességben, áttetszővé válva, majd maga is eltűnt a vörösen ragyogó, önnön teste által táplált gyümölcsben.

Egyetlen létezőként függött az éretten gömbölyödő gyümölcs a lét nélküli sötétség bársonyára szegezve, saját csillogó felszínében látta önmaga hatalmát, fénye visszahullott, és elmerült a tér tátongó sebében, melyet a gigantikus anyagsomó ütött az űr sima felszínén. Nem volt már ami táplálja, étvágya mégsem csillapodott. Dühöngött és tombolt magábazártan, hosszú plazmaszálakat bocsátott ki magából, éhesen tapogatva minden után, ami még nem volt az övé. De a kinyújtott ujjak visszahajlottak anélkül, hogy bármit is találtak volna.

Már csak önmaga ellen küzdött a túlélésért, saját testéből táplálkozott, fogyott és zsugorodott. És ahogy egyre kisebb és kisebb lett, úgy szűnt meg minden mozgás a belsejében.

Az éretten duzzadó gyümölcs leélte életének utolsó másodperceit is. Magvai keményen domborodtak az elszáradó héj alatt, feszítő erejük ledobta a föléjük boruló elhalt rétegeket.

A csomóra kötött idő kioldódott, a tér sebei begyógyultak, az Ősrobbanás messzire röpítette a táguló Univerzum burkait, fotonok suhantak és tágították a határokat, nyomukban a részecskékké csomósodott anyag, az őselemek haladtak, galaxisokká és spirálkarokká tömörültek, bolygókat formáltak, puha bölcsőket, melyekbe hullanak és hullanak a magvak, kikelnek és sokasodnak, hogy benépesítsék Einstein Univerzumát...

Reggeli adás

- Kezdhethünk ugye? - a műsorvezető előbb a vele szemben ülő lány felé fordult, majd annak beleegyező bólintása után intett az üvegfal mögött ülő technikusnak. A zene lassan halkulni kezdett.

- Ma reggel egy különleges ötlettel szeretnénk meglepni a fantasztikum, a kuriózumok iránt fogékony hallgatóinkat. Vendégünk, akinek egyelőre nem áruljuk el a nevét, ugyanis azt állítja, hogy a mai reggeli adásban, eme széles nyilvánosság előtt bizonyítékát adja a gondolatátvitel létezésének. Én azt hiszem mindannyiunknak lehet ezzel kapcsolatos tapasztalata vagy olyan élménye, amire eddig még nem kapott magyarázatot. Nos, ma talán megnyugtató módon tisztázhatjuk kételyeinket. De hogyan is fogjunk hozzá?

- A legegyszerűbb módszert fogjuk választani - mondta a lány. - Egy ábrát fogok rajzolni itt a stúdióban, és arra kérem a hallgatókat, próbálják meg kitalálni, mit is ábrázol a rajz. A telefonoknál fogjuk várni a tippjeiket.

- Tudunk-e valami segítséget adni, hiszen biztosan nagyon sokan vannak, akik még nem próbálkoztak ilyesmivel, és most tanácstalanok, esetleg egy kézlegyintéssel tudománytalannak minősítik ezt a kísérletet?

- Biztos, mindenkire érvényes módszert természetesen nem tudok mondani. De a leglényegesebb a hit, az előítélet mentesség. Az, hogy elképzeljenek engem, ahogy az ujjaim között tartom a ceruzát, és ahogy mozdul a kezem, ahogy a fekete vonal elindul a fehér papíron, és nem kell mást tenni, mint követni ezt a vonalat, míg el nem készül a rajz.

Dávid aznap reggel később indult a szokottnál. Az előző éjszaka fáradtsága még ott volt a tagjaiban, a fejében, a szeme vörös volt a kialvatlanságtól, és most gyors léptekkel haladt a buszmegálló felé. Mindenképpen el kell érnie a buszt, ha nem akar gyalogolni az iskoláig. Annál is inkább, mert órákezdetig még tömérdek másolnivalója lenne.

Hirtelen enyhe fuvallatot érzett, a légáramlat szokatlanul érdesen simította végig a bőrét. Nem is figyelt volna föl rá, de aznap a levegő már kora reggel is mozdulatlan és meleg volt, híján minden frissítő légmozgásnak. Ez a szellő pedig meghatározatlan irányból érkezett, és nemcsak hűs volt, de valahogy egészen a bőre alá hatolva, egy pillanatra jeges olvadékká változtatta a vérért.

Ám amilyen váratlanul támadt ez a kellemetlen érzés, olyan gyorsan szívódott föl újra a meleg és rezzenéstelen levegőben, és Dávid gondolataiba merülve folytatta sietős útját a buszmegálló felé.

A zene ismét felerősödött. Már nem az előbbi érdes fémzene szólt, és nem is a reggeli műsorok hangulatát általában meghatározó sláger-összeállítás, a szerkesztő erre az alkalomra különleges, meditatív, a kísérlethez leginkább megfelelőnek gondolt lemezt készített elő.

A lány elővette a magával hozott kellékeket, széthajtotta a fekete mappát, gondolkozott egy darabig, aztán egy hirtelen támadt ötlettől vezérelve nekikezdett a rajzolásnak. A stúdióban levők mind körülötte álltak, és csak kevesen ismerték fel már az elején mit is ábrázol a rajz. Ám ahogy a lány haladt a munkával, úgy vált egyre plasztikusabbá és felismerhetőbbé az a furcsa valami, amit ma reggel ezer és ezer ember próbál majd meg kitalálni. A hihetetlen

dolgok szerelmesei, a fantázia rabjai vagy éppen a mereven elzárkózó szkeptikusok, mindannyian más és más indokkal, de megpróbálják majd megmondani, mi is van azon a darab fehér papíron.

És ehhez csupán az elméjüket használhatják, és azokat a rejtett, titokzatos szálakat, amelyek minden élet összekapcsolnak a világ keletkezése óta.

A reggeli forgalom semmiben sem különbözött az előző nap vagy éppen a rákövetkező reggel forgatagától, Dávid mégsem érezte ugyanazt, mint más, közönséges napokon. Lehet csupán a fáradságára fogni, vagy egészen más oka van? Mindenesetre Dávid egyre szokatlanabban érezte magát. Mintha a Nap fénye sokszorosára erősödött volna, mintha a házak megszokott merev formái, vonalai képlékenyebbé váltak volna, mintha az utca sem lenne már olyan vízszintes mint annak előtte. Álmában előfordulhat az emberrel hasonló, de Dávid egészen ébren érezte magát, a sietségtől kicsit megizzadva, kipirulva, de mindenképpen ébren.

A távolban már feltűnt a buszmegálló, és Dávid még egy fokkal erősebb iramra kapcsolt.

Az elkészült rajz ott hevert az asztalon, a lány föléhajolva, tekintetét nem a papírra, hanem valahová a mögé fókuszálva próbálta a papíron lévő ábrát közvetíteni a távolban talán feszülten koncentráló vagy ellenkezőleg, éppen kellemesen lazító, érzékeny elmék felé. Megpróbálta olyan intenzitással és erővel kiemelni a finoman megrajzolt alakot a papírról, hogy az messze röppenjen, és találkozzon egy erre alkalmas agy tapogató csápjaival, ami majd magához vonzza, körbeöleli, és megfejti az ábra jelentését.

A telefonoknál ülők is feszülten várták az első jelentkezőket, de a készülékek mind ez ideig nem szólaltak meg.

A buszmegálló mint mindig, most is tömve volt emberekkel. Hiába jöttek és mentek szinte félpercenként a buszok, a mellékutcák olyan ütemben árasztották magukból a szürke és törődött munkába indulókat, amit a tömegközlekedés nem volt képes időben elszállítani. Dávid ma reggel is kemény dulakodásra készült, amikor egy zöldes színű, fénytelenül kavargó foltot vett észre a megálló melletti, utasoktól szabadon hagyott csöppnyi területen. Hiába próbálta a szemét erőltetve meghatározni annak a valaminek a mibenlétét, tapasztalata cserben hagyta és nem szolgált számára semmilyen támponttal. Már nyolc óra felé járt az idő, és a busz is feltűnni látszott a széles utca végén, Dávid mégis lelassította a lépteit.

- Nem igaz, hogy senki sem veszi észre - gondolta, és észrevétlenül is a látomással ellenkező irányba vette az útját, hogy aztán már a járdán, de azért tisztes távolból megszemlélje ezt az egyre inkább hullámszerű látszó ködszerű dolgot.

A telefon végre megszólalt. A műsorvezető nem várta meg, amíg az ügyeltesek felveszik, ő maga vette fel a kagylót, de aztán csalódottan nézett a többiekre.

- Nem, sajnos nem piros háromszög. Higgye el, biztosan nem az. De köszönjük, hogy hívott, köszönjük hogy velünk együtt próbálkozott, és remélem lesz olyan hallgatónk is, aki ettől közelebb jár majd az igazsághoz.

Még nyolc piros háromszög és öt fekete négyzet tipp érkezett, és még számtalan olyan geometriai alakzat, amely már annyira megszokott kellékévé vált az ehhez hasonló kísérleteknek. Úgy tűnt, a hallgatók zöme inkább a véletlenben bízott, mint saját, eddig talán rejtetten létező természetfölötti képességében.

A stúdióban a kezdeti izgalmat valami belenyugvó szomorúság váltotta föl. Hiszen még akik nem hittek a kísérlet ilyen megvalósíthatóságában, azok is szerettek volna ma reggelre valami emlékezetes, maradandó és szórakoztató műsort csinálni, valami különlegeset nyújtani ezen az álmos nyári reggelen, és néhány percre kiemelni a hallgatókat megszokott sablonos cselekvéseik egymásutánjából.

- Próbáljanak többen is koncentrálni - kérte a lány. - Sikerülnie kell. Azt hiszem, hogy nagyobb energiára van szükség az átvitelhez - és a köréje gyűlő rádiósoknak halkan elmagyarázta hogyan is gondolja. És néhány pillanat múlva, már mindenki ott állt mellette, mögötte, nézték a rajzot, és igyekeztek a tőlük leginkább telhető módon segíteni ennek az egyszerű, de mégis rendkívül plasztikus képnek a közvetítésében.

A busz közeledett a megállóhoz, de Dávid nem vette észre, mint ahogy nem látta már a körülötte lökdösődőket sem. Csak az a lustán kavargó köd kötötte le a figyelmét, ami most már egyre zöldebb, és egyre világosabb lett, mintha már nem nyelte volna el a ráhulló fényt, hanem a benne rejtőző és megszilárduló formák az élénk nyári napfény mind nagyobb és nagyobb részét verték volna vissza. Egy-egy pillanatra már nagyobb darabok is elő-elő bukkantak a kavargó párából. Rücskös felületek, talán nedvesek voltak és amiatt volt az a zöldes csillogás, de Dávidot az egész egyre inkább valamilyen hullőre kezdte emlékeztetni. Agyában fel-felbukkantak furcsa, könyvekben látott képek, és már nem is az érdekelte hogyan került az utcára ez az élőlény, hanem hogy mi is lehet az.

Még húsz-huszonöt hívás érkezett, fantáziadúsabb telefonálók még ötszögeket is látni véltek, de az igazságtól valamennyien távol maradtak. Úgy tűnt, a bizonyítás kudarcot vall, legalábbis aznap reggel.

- Lassan abba kellene hagynunk, - mondta a műsorvezető, miután az utolsó előtti lemezt tették fel a lemezjátszóra - talán a jövő héten megpróbálhatjuk újra.

A lány még most sem állt fel a rajz mellől, anélkül hogy felnézett volna, azt mondta:

- Talán egyvalami segíthet még. Ne a rajzot próbálják meg kitalálni, csak azt képzeljék el, hogy továbbadják a rajzot. Képzeljék el egy lezárt borítékban, képzeljék el, hogy rájuk bízták a kézbesítést, és anélkül, hogy felbontanák a borítékot, el kell juttatniuk a címzetthez, aki talán már közel jár a megoldáshoz.

- Ez nem is rossz ötlet, - bólogatott a műsorvezető - ilyen módszerről még nem hallottam. Azt hiszem megpróbálhatjuk, igaz? - nézett a szerkesztő felé, aki jobb híján bólintott.

Aztán bekapcsolta a mikrofont, és röviden tolmácsolta a lány kérését a hallgatóknak.

- Még öt perc van a műsorból. Nagyon kérünk mindenkit, segítsen abban, hogy eredményes legyen ez a ma reggeli próbálkozásunk. Ha nem is látják a rajzot, képzeljék el ugyanezt egy lezárt borítékban, és küldjék tovább a címzettnek, küldjék tovább minden áron.

A remegés egyre erősödött a testében. Már nemcsak a lába, hanem a kézfeje, karja, hátán az izmok is görcsösen rángatóztak az agyába hatoló félelem következményeként. Már nem ember volt, tudata visszavonult valahová a mélybe, mert nem tudott megküzdeni a rázúduló élmények özönével. Ösztönös tudattalan lény volt csupán, aki tehetetlenül nézte az előtte ködből és sejtelemből hús-vér valósággá váló csodát. Gyermeckora egyetlen élőlénye elevenedett meg előtte, az egyetlen teremtmény, ami miatt nem merte leoltani a kislámpát az ágya mellett, ami miatt nem mert a sötét lépcsőházban egyedül fölmenni a lakásuk ajtajáig, ami mélyen agyába temetkezve csak erre a pillanatra várt.

A reggeli adás utolsó másodpercei is elfogytak, a nyolcórás hírek bemondója már készülődött a másik stúdióban, összerendezve a papírjait, hogy a pontos időjelzés után azonnal elkezdhesse mondandóját.

A rádiókészülékek mellett most több tízezer ember tett utolsó próbát arra, hogy a lezárt borítékot kézbesítse az ismeretlen címzettnak. Aznap többen késtek el a munkahelyükről, mint a korábbi reggelek bármelyikén.

De a telefonok nem szólaltak meg többet.

Az üvöltés erősebb volt a mennydörgés zajánál, kegyetlenebb és vérfagyasztóbb volt mindennél, amit Dávid valaha is hallott. A teremtmény torkából óriási tűzfolyam lövellt ki, forróságával egy pillanat alatt elszikkasztotta a fiú izmait, elforralta vérét, teste már nem létezett, ő maga csupán egy érzés volt, meztelen iszonyat, kábult félelem, gyermekkorának eleven rettegése. Utolsó mozdulatát, amellyel megpróbált megfordulni és elfutni, már nem tudta befejezni.

A tömeg értetlenül nézte az autóbusz kerekei alatt fekvő testet, és a kín borzalmas fítorát a sápadt arcon.

A szerkesztő összepakolt, a technikusok már korábban elmentek, csak a műsorvezető maradt a stúdióban, és a lány, aki még mindig az asztal előtt ült. Tanácstalanul bámulta a rajzot, aztán felnézett, és mentegetőzősképpen csupán ennyit mondott.

- Pedig milyen egyszerű lett volna, hiszen mindannyiunknak volt életében mesekönyve...

A sárkány mozdulatlanul nézett vissza rá a papírról.

Másnap

A mozgás a végtelen űr egy távoli szegletében kezdődött. Láthatatlan csillagocska mozdult nesztelenül és suhant tovább a Föld felé. Csupán a sokágú fémszerkezetről visszaverődő radarhullámok árulkodtak váratlan jöttéről és rajzoltak újabb fénylő pontot a selymes fényű ernyőre.

Az Európa-2 éjszakai megfigyelője észlelte először a csöppnyi jövevényt. A számítógép képernyőjén egymásra illesztett, több nap eltéréssel készített felvételek a gyakorlatlan szem számára is érzékelhetővé tették, hogy a frissen született égitest közeledik.

A megfigyelő hosszú szolgálata alatt ez volt az első esemény, amely megzavarta az egymás utáni egyforma napok unalmas semmittevését, az első inger, ami felfrissítette eltompult érzékeit, kellemes izgalommal töltötte meg sorvadozó idegrendszerét, és amely szunnyadó emlékeket ébresztett benne a mind messzebbre sodródó múlt távoli eseményeiről, életének felejtésre ítélt napjairól.

Valami furcsa, tompa érzés ébredezett benne, amely mégis ismerősnek tetszett, és ami most egész testét hirtelen keménnyé és rideggé tette. Nem kutatott tovább magában az érzés eredete felől, elegendő volt számára az, hogy ez az érzés határozott és erős volt, ellentmondást nem ismerő.

Új parancsoknak, új gondolatoknak engedelmeskedett már. Nem kutató és kérdező elme volt, hanem végrehajtó és irányított test. Lassan előrehajolt a karosszékében, a vezérlő pulton kinyitott egy szekrénykét, megkereste a „Teljes készenlét” feliratot viselő nyomógombot, és egyetlen mozdulattal ütközésig nyomta.

Az éjszakai mező megmozdult. A friss fűnek álcázott fedőlemez elcsúszott, hosszú fémkarok nyúltak ki mögüle, a készenlét radarnál jóval hatalmasabb tányérok emeltek az ég felé, és tartották az idegen égitest irányába. Odébb vöröslő kupola emelkedett a földhányások alól, egy hatalmas optikai távcső lapult alatta. Zizegő és zörgő hangok törtek elő a félgömb belsejéből, ahogy a kupola rése szétnyílt, utat engedve a távcső óriás hengerének. Körben frissen nőtt fémvirágok nyújtották olajtól fénylő acélszirmaikat a jeltelen vendég felé.

A felszín alatt üvegszál kábelek vitték a szomszédos támaszpontok felé a lüktető fényimpulzussá tömörített parancsot: „Teljes harci készenlét minden egység számára. Felismerni, megállítani, és ha szükséges azonnal megsemmisíteni az idegen űreszközt”.

A sziréna üvöltése felébresztette álmatlan szenderegéséből az Európa-4 figyelőjét is. Tétova ébredése csupán néhány másodpercig tartott. A sziréna már-már elfelejtett bőgése azonnal elméjébe véste, hogy miért is van itt, miért ügyelt a hosszú évek minden eseménytelen napján és éjszakáján, miért kémlelik még mindig az eget a lokátorok fáradhatatlan pászmái, és miért rejtőzik a bizalmatlanság és a félelem erős fegyverek páncéljába öltözöttek.

Teste ruganyos, idegrendszere felkészült volt már.

Elindította a teljes készenlétet az Európa-4-en, majd a vezérlőpult elé ülve várta az első jelentéseket.

A riasztás legelső hulláma ezalatt végigfutott a Föld összes készenlétben levő állomásán, az összes, felszín alatti betonerődbe rejtőzött, fejlett technikával ellátott támaszponton. A rádiók hosszú évek óta először küldték irányított hullámaikat a térben szétszórt műholdak felé, jelentést várva tőlük, és utasításokat küldve feléjük.

A Föld megrázkódott. Mintha áramütés futott volna végig egy alvó, álmokba rejtőző emberi testen, halálos vonaglássá változtatva a nyugalmas álmot. Mindenütt üregek nyíltak a felszínen, álcázott gépezetek mozogtak a föld alatt, radarernyők emelkedtek, távcsövek nyúltak az ismeretlen jövevény felé, sugárázmérők tapogatták távoli felszínét, áruló nyom után kutatva.

A tér hangokkal telt meg. A készültségbe helyezett támaszpontok megfigyelőinek és kezelőinek hangjával.

- Itt Ázsia-3. Hallotok engem? Mi ez a riadalom?

- Európa-2 vagyok. Idegen égitest tűnt fel a Bootes szektorban. Közeledik. Ismeretlen eredetű, azonosíthatatlan repülő szerkezet.

- Értem. - Ázsia-3 hirtelen elhallgatott. Európa-2 szavai köznapian ismerősek voltak már a számára. A hosszú háború számtalan nappalán és éjszakáján hallotta már ugyanezeket a szavakat, mondta ugyanezeket a mondatokat.

Az ellenség kiszámíthatatlan. Sosem támad kétszer ugyanolyan módon. Az idő kifinomult játékká változtatta a háborút, a fantázia kiszámíthatatlanná tette az ellenség következő lépését, és követhetetlenné a szándékait is.

- Sosem támadtak még ilyen messziről. Biztosan a Föld felé tart?

- A tévedés kizárt. Akár szándékosan, akár véletlenül, a célpont ez a bolygó.

- Optikai észlelés történt már?

- Az óriás távcső már működik, de a felbontás ilyen távolságról még kérdésessé teszi az azonosíthatóságot.

- Nem várhatjuk meg míg közelebb ér?

- Nem. Ne felejtsd el, nem tudjuk kivel állunk szemben. Minél korábban azonosítjuk, annál nagyobb az esélyünk az első csapásra. Nem tudjuk honnan jön, nem tudjuk milyen fegyverei vannak, és azt sem, mi a szándéka. Lehet felderítő, lehet egy földön kívüli civilizáció eltévedt csillaghajója, vagy egy elromlott, kiégett hadihajó, de lehet eleven veszélyt jelentő borzalmas űrfegyver is. És csak egyszer tévedhetünk...

Európa-2 horizontja fölött ismét emelkedni látszott a jeltelen égitest. Az óriás távcső azonnal gyűjteni kezdte a halvány sugarakat hatalmas felületű tükrével. Fotólemez fogadta a távcsőből előlépő erőtlen képet, és alakította a hosszú expozíció alatt értékelhető felvétellé.

- Láttatok már ilyet? Semmihez sem hasonlít. Nincs hajtóműve, ezt azonnal elárulná a kiáramló forró hajtóanyag. Nincs semmilyen jel, ami hasadó anyagra, nukleáris fegyverre utalna. Előre számított pályán közeledik, valahonnan a végtelen űrből.

- Nem fegyver, nem szonda, nem űrhajó. Nem bocsát ki semmilyen hullámot, fényt, semmit. Tökéletesen néma és érthetetlen.

A figyelő támaszpontok egymásnak adták át az észlelést, ahogy a Föld forgásával az idegen égitest lenyugodott a látóhatár mögött, vagy ahogy újra emelkedni kezdett. Egyre nagyobb, egyre közelebb volt már, de még mindig áruló jel nélkül való.

- Nem várhatunk tovább, veszélybe sodorhatjuk a Földet a tétovázással.

- Hiszen ártalmatlannak látszik, nem mutat támadó szándékot, és minden jel szerint nincs is támadó fegyvere. Nem dönthetünk a sorsáról csupán azért, mert összes technikánkkal sem vagyunk képesek megállapítani sem az eredetét, sem a célját, sem a szándékait. - Afrika-2 volt a megfontoltabb, de a hangja elveszett a hirtelen támadt kavargásban.

- Csapda! - kiáltotta Európa-2. - Hát nem emlékeztek?

Mindannyian tudták miről beszél, és bensőjükben eleven tűzzel lángolt fel az a nap. Meteorrajnak álcázott rakétacsoport tört rájuk, és ha nincs az a tökéletes zavarás és védelem, amivel csak az ő támaszpontjaik rendelkeztek, akkor néhány pillanat múlva már csak szálló, izzó hamu emlékeztetett volna hadseregük kulcsfontosságú létesítményeire.

Sokan meghaltak ennek ellenére is, hiszen a védelem csak a támaszpontokra korlátozódhatott, a népes városokra nem.

- Csapda! - a kiáltás végigsuhant a lánccá fogott támaszpont hálózaton, kioltotta a kétséget, helyébe borzalmas bizonyosságot ültetett.

Az idegen szerkezet megremegett, ahogy a Nap közelébe érve megérezte fémbőrén a melegítő sugarakat. Lustán elfordította napelem szárnyait, hogy kimerült áramforrásait friss energiával töltsen fel.

A mozdulat azonnal a figyelő gépek elevenébe hatolt.

- Harci riadó! - üvöltötte Európa-2 adója, és a riasztás körberöppent a Föld összes támaszpontján, egyetlen védelmi rendszerré egyesítve a távoli földrészeket szétszórt különálló egységeket.

A tűzvezető radarok emelkedtek most a felszín fölé. Egyetlen határozott bólintással a messzi jövevény törekeny fémtestét célozták. A távcsövek kupolái szélesre nyíltak, hogy a robbanás fényét regisztrálni és elemezni lehessen.

Föld alatti kábelek és rádióadók hálóját huzalozta egybe a védelem rendszerét, legyőzhetetlen hatalommá szervezte azt.

Csak az utolsó mozdulat hiányzott már, hogy a bolygó méretű szervezet betölthesse küldetését és elvégezze azt, amire rendeltetett.

Még egy kísérlet, még egy próba, ami megállíthatná a pokol malmait.

- Válaszjelzések! Küldjétek azonosító jelet, vagy elpusztultok - a fenyegető üzenet hullámai nekicsapódtak a gyámoltalan jövevény felületének, majd válasz nélkül visszaindultak a Föld felé.

Még egy másodperc, és a kérdés eldöntött.

A föld ismét megremegett, ezúttal hatalmasabb nyílásokat tárva fel méhében.

A rakéták egyszerre emelték orrukat a még mindig közeledő égitest felé. Hosszú hengeres testük atomtöltetűvel duzzadt.

Az utolsó gombnyomás kiszabadította őket a támasztó karok öleléséből, és a hajtóművek sugároszlopjaira támaszkodva a rakéták elindultak távoli céljuk felé.

Néhány perc múlva a Pioneer-11 űrszonda a Föld felé visszatértében találkozott az atomhalállal. A rakéták töltete elegendő lett volna egy kisbolygó elhamvasztásához is, a csöppnyi fémtest a pillanat töredéke alatt elgőzölgött.

Ellobbant az az aranylemezke is, amit földi tudósok erősítettek a fémszerkezethez, és amely első üzenetünket vitte a kozmoszba, mint ahogy izzó párává vált az a másik is, amit a világűr egy távoli bolygójának népe küldött civilizációja első ajándékeként.

A riadó véget ért, a gépek visszabújtak a mesterséges fű alá, a megfigyelők felemelték robottestüket a székekből, robotnyelven jó éjszakát kívántak egymásnak, és éber elektromos alvásnak adták át szilícium agyuk tekervényeit.

A Pioneer-11 hamvai szétszóródtak az emberiség gépek őrizte temetőkertje fölött, a sugárzó por láthatatlan rétegben telepedett a végtelen sorban domborodó sírhalmokra.

A mélyben csak az emlékek pihentek tovább, háborítatlanul...

Fehér karácsony

Együtt voltak mindannyian. Szívükben csodálat és szeretet. Az öröm ünnepe volt ez szerte az egész, fehér hóval takart bolygón. Egy évig vártak rá, és most itt volt közöttük, eljött, ahogy minden évben, hogy sziporkázó fényeket gyűjtson az apró házakban, hogy hóval fedje be az utcákat, és álommal borítsa a múltat. Az Idő jött el hozzájuk azon az estén.

Apa mesélt, és ők ott ültek körben, hallgattak, és a szavak elringatták őket. Az Idő járt ott közöttük, érezték az érintését, hallották a hangját, és álmodtak...

- Nagyon régi történet ez - kezdte Apa, ahogy kényelmesen elhelyezkedett a karosszékekben.

- Én is apámtól hallottam, aki karácsony estéjén, minden évben elmesélte nekünk. És bár tudtuk már minden sorát, soha sem szakítottuk félbe. Soha nem volt egyikünkben sem annyi erő, hogy szétszakítsa a mese fonálát, hogy megtörje a varázslatot.

- Van aki igaznak mondja, van aki csak szép mesét lát benne, van aki meghallgatja, és azután továbbadja anélkül, hogy rejtett értelmét megpróbálná fölfedni. A bizonyosság már soha nem lesz a miénk, mert ott maradt abban a távoli időben, amikor a világunk még nagyon fiatal volt.

- A fiú karácsony estéjén született, talán éppen ilyen estén, mint ez a mai. De akkor az emberek még nem adtak nevet a napoknak, nem ismerték az öröm és ajándékozás ünnepét sem. És ha eljött az este a hosszú nap után, a sötét házakban senki sem mesélt régi legendákat.

- Születése igazi nagy ünnep volt. Egy fényes csillag ragyogott fel a keleti égen, és mindenki tudta, hogy a fiú megszületett, és hogy ezután megváltozik a világ.

Egyikük sem szólt. Közelebb húzódtak, hogy egyetlen szót se mulasszanak el, és mindegyikük érezte, hogy ez lesz a legszebb mese, amit valaha is hallani fognak.

- Akkoriban még király uralkodott a népünkön, kegyetlen és zsarnok. Amikor hírt kapott a fiú születéséről, parancsot adott, hogy keressék meg, és öljék meg, ahol megtalálják. Félt a fiútól, mert királyi hatalmat látott a csecsemő gyöngye kezében is. Félt, és egyetlen orvossága a gyermek halála lett volna. De a fiú apja álmot látott, álmában menekülnie kellett, és vért látott, ártatlan gyermekek kiontott véréét, de álmában látta a király halálát is.

- Mikor visszatértek, a fiú már felnőtt, sok mindent látott és tanult. Amerre eljutott útja során, szeretetet és megbékélést hirdetett, szabadulást és könyörületet hozott az embereknek, gyógyította és tanította őket. Mert az új világ nemsokára eljön, - így mondta - és erre mindenkinek el kell készülnie, és hinnie kell benne, hogy valóban így lesz.

- Így jutott el városról városra, tanított és gyógyított. Híre messze megelőzte eljövételét, mindenütt várták és marasztalni próbálták, de ő nem maradt egyik városban sem.

- Élete nyitott könyv volt, sok évvel születése előtt írták, és ő tudta, hogy hamarosan meg kell halnia. Hiszen ezért született, életet kapott, hogy testét értünk a halálnak adja, fájdalmat kapott és megvetést, hogy így váltsa meg bűneinket.

- A helytartó katonái fogták el, egy áruló vezette őket. Kegyelmet nem kapott senkitől, mert így teljesebbé vált a jóslat, elárulták és megtagadták.

- Mindez már nagyon régen történt, a kereszt elkorhadt, a helytartó koronája is földdé vált már, csak ez a mese létezik tovább, és élni fog mindaddig, míg lesz aki továbbadja, és amíg lesz kinek továbbadnia.

A gyertyák utolsót lobbantak, meleg fényük utoljára járta be a szobát. Apa felállt, kinyitotta az ajtót, és ők mindannyian követték. Megálltak a ház előtt, nézték a fehér utcát, és most egyszerre mindenütt ajtók nyíltak. Emberek jöttek ki az utcára, és álltak meg a házuk előtt, ugyanúgy, mint ők. A varázslat még bennük élt, és tudták, hogy ezután minden évben meghallgatják ezt a történetet, hogy aztán csodával és ámulattal a szívükben álljanak meg itt a ház előtt, és nézzék a csillagokat.

- Csodálatos mese volt - gondolta a fiú.

Felnézett az égre, ahol a csillagok fényét csak egyetlen nagyobb égitest homályosította el. A kék tűzgolyó ott lebegett a látóhatár fölött, ahol csak néhány órája tűnt el a bolygó óriás napja. Kék volt minden, és fehér. A csillagok fénye csak ilyenkor tudta áttörni az égbolt halvány kékségét. Nappal mindent lángoló tűzbe borított az óriási sárga nap.

A fiú most arra gondolt, vajon élnek-e még a csillagok között máshol is hozzájuk hasonló, sugártestű, lángérintésű lények. Szerette volna megtalálni őket, elmondani nekik ezt a mesét, és együtt lenni velük egy ilyen csodálatos estén.

A Procyon rendszer második bolygóján éltek, testük a lángoló tűz volt, érintésük izzó parázs, meséik a lángok örökös tánca.

Lynn

Az űrhajó úgy esett le a sötét égboltról, mint egy kövér, fekete bogár, miután nekikoppan a parkban világító lámpatestnek. Egyenesen, gyorsan és végérvényesen.

Lynn várta a robbanást, akaratlanul is összehúzta magát, de aztán csak a talaj finom remegését érezte a vakító villanás után. A vékonyka légkör alig juttatott el hozzá valamit a detonáció hangjából.

A mentőkapszula félig nyílt ajtaja előtt ült egy karosszék méretű szikladarabon, és foszlányokká tépett űrruháján próbálta a kapcsokat és záratokat úgy elrendezni, hogy a szívárgás megszűnjön, hogy ne veszítse el a megmaradt levegőjét is. Szerencséjére a sérülések a ruhán és a ruha konstrukciója lehetségessé tette mindezt. Tépett, piszkos, és égésfoltokkal tarkított űrruhája megbízhatóan tartotta most már a belsejében az éltető levegőt és a meleget. Mindkettőre szüksége volt, bár egyelőre nem tudhatta, érdemes volt-e életben maradnia, és ha igen, hány napig tarthat még ki.

Amikor meggyőződött arról, hogy közvetlen életveszély nem fenyegeti, csak akkor gondolt a többiekre. Meglepődött ezen, hogy a mentőkapszula indulása óta, ami már jó néhány órával ezelőtt volt, csak most jutottak az eszébe. A váratlan baleset, a halálfélelem kiváltotta ösztönök, és az ösztönök sugallta szinte öntudatlan menekülés nem engedett egy pillanatot sem a tépelődésnek, nem engedte, hogy bármi más lefoglalja a tudatát, a testének, az izmainak, a reflexeinek minden energiára szüksége volt ahhoz, hogy megmenekülhessen. Tudta, vagy csak sejtette, hogy a többiekén ő sem segíthetett, ha nekik maguknak nem volt elég idejük a meneküléshez. Talán ezért nem gondolt rájuk mindeddig.

Most azonban egyedül volt. Egyedül volt egy ismeretlen, minden újrától távol eső kis bolygón, egy expedíció túlélőjeként fürkészte az égboltot másik mentőkapszula után kutatva. De csak a rezzenetlenül ragyogó csillagokat látta. Valamirevaló légkör híján a bolygó delelő napja sem tompította a fényüket, nem remegtek és sziporkáztak, mint a Földön tették volna a langyos nyár esti levegő lágyan mozgó légáramlatainak köszönhetően. Ha egy-egy pillanatra a szeme be is csapta, és már-már mozgó, közeledő fénypontot vélt látni a mozdulatlan tűzgömbök között, az hamarosan csupán túlfeszített várakozása kivetítésének bizonyult. Bármennyire is remélte, nem érkezett újabb mentőkapszula az övének kívül.

Az ösztön rendkívül különleges valami. Egyedül maradsz egy bolygón a menekülés legkisebb esélye nélkül. Kapsz néhány nap, vagy néhány hét haladékot az élettől, mielőtt elfogyna a víz, vagy a levegő, vagy az élelem, vagy elvéreznél, vagy megtámadna egy idegen organizmus, trópusi lázzal hevítve száraz porrá testedet, és bár minden logika azt súgná, hogy rövidítsd le az agóniát fegyvered egyetlen energianyalábjával, most mégis arra gondolsz, milyen csúnyán behorpadt a mentőkapszula oldala a leszállás során. Arra, hogy lesz-e a magaddal hozott, sebtiben berámolt felszerelés között olyan szerszám, amivel kijavíthatnád. És még arra is, hogy vajon van-e a kapszulában egy tükör, legalább egy kis tört darab, amiben megnézhetnéd magad. Hiszen csak a szívárgó vért érzed az arcod bőrén, valami furcsa szárazsággal párosulva, amit valamilyen vegyszer vagy sugárzás okozhatott, és fogalmad sincs arról, megismered-e még magad, maradt-e valami felismerhető az arcodból.

Lynn lassan kipakolt mindent a mentőkapszulából, szépen rendszerezve, egy kupacba az élelmet, egy másikba a gyógyszereket, aztán a műszereket, a szerszámokat. Ahogy nőtt a kupacok száma és a halmok terjedelme, Lynn egyre inkább meg volt elégedve azzal, ahogy a

menekülésre jutó néhány perc alatt ellátta a mentőkapszulát az életben maradáshoz szükséges dolgokkal. Most végignézte a halmon, már nem is volt olyan reménytelen a helyzete. Igaz, ez is csak egy-két hónapra növelhette életésélyeit, és Lynn képtelen volt magát azzal áztatni, hogy ez elég lesz az esetlegesen utánuk küldött mentőhajó megérkezéséig.

Mindenesetre, amikor végzett a kirakodással, összeszedte a mentőkapszulában maradt törmelékeket, törött, hasznavehetetlen dolgokat, amik a bolygófelszínre érkezés közben sérültek meg, és egy hatalmas zsákba dobálva őket, kivonszolta az egészet a kapszulából, ami így már tiszta volt, készen arra, hogy berendezkedjen benne, és megpróbálja kialakítani azt a környezetet, amiben majd lehet, hogy életének hátralévő rövid részét el kell töltenie.

A bolygó távoli, fehér napja már a látóhatár szélére ért, mire Lynn elfoglalhatta új otthonát. Nem tudta milyen az éjszaka ezen a helyen, ezért azt már szeretne volna odabent tölteni a kapszula barátságosnak ugyan csak jóindulattal nevezhető, mégis ebben a pillanatban a bolygón a legbiztonságosabbnak tűnő belsejében.

Bezárta az egyetlen nyílást a kapszulán, ami így ajtó és ablak is volt egyben, megvárta, amíg odabent elegendő levegő gyűlt össze ahhoz, hogy megszabaduljon űrruhájától, a világítást és az energia-felhasználást a minimálisra csökkentette, aztán csak feküdt a csöndben, a majdnem koromsötét fémtestben. Aludni szeretett volna, de még nagyon sokáig csak feküdt, és nem tudta, vajon lényegesen különbözik-e a halál attól, amit most érez.

A másnap reggeli ébredés ólmos fáradtsággal és már nagyon régen nem érzett hihetetlenül intenzív izomlázsal fogadta. Az űrhajó mesterséges gravitációja után, ami csak töredéke volt az otthon megszokottnak, a tegnapi egész napos ki- és berakodás ezen a Mars méretű világon igen csak igénybe vette az erőfeszítéstől elszokott izmait. Az ébredés pillanatában, amikor megérezte az izmaiban a feszítő fájdalmat, hirtelen úgy tűnt, a Földön van, a kiképzőközpontban, egy fárasztó, edzésekkel telezsúfolt nap után. Akkor érezte utoljára ezt az érzést az izmaiban, de amint a szemét kinyitotta és csak a kapszula fémfalának tompa, szendergő visszfényét látta maga körül, azonnal visszatért a jeges valóságba. Felült az ágyon, megdörzsölte a szemét, aztán beletúrt az éjszakai hánykolódástól borzos hajába. Jólesett ez az érintés így űrruha nélkül, és Lynn azt sem vette észre, hogy a szokásosnál több hajsza maradt az ujjai között.

Napközbeni tevékenysége az étkezésen, a meglehetősen puritán módon elvégzett tisztálkodáson és a kapszula viszonylagos rendjének megőrzésén kívül sok egyébre nem terjedhetett ki. Kommunikációs eszköze semmilyen sem volt. Az űrhajó központi számítógépe a mentőkapszulák távozása után automatikusan elküldte a vészjelzést a közelben lévő űrhajóknak és az ember lakta telepek irányába, ezzel tehát nem volt gondja. Ha valaki fogta az adást, az tudja azt is, mi történt az űrhajójával, hány mentőkapszula hagyta el azt a katasztrófa előtt, és hogy hol szállhattak le ezek a mentőegységek. Tehát csak várnia kellett, és reménykedni abban, hogy valakit valóban elért a vészjelzés. Ez persze nem tölthette ki a napját, annál inkább sem, mert minél többet gondolt erre, annál nagyobb volt a valószínűsége, hogy elveszíti a reményt, és elfogja egy olyan pánik, egy olyan főbia-szerű érzés, amiből nem biztos, hogy megtalálja egyedül a kiutat. A nappal is sötét égbolt sírboltszerűen föléje boruló gömbje nagyon könnyen kiválthatta belőle a bezártság érzését, amit a kapszula szűkre szabott belső tere csak fokozhatott. Ha ezt engedi elhatalmasodni, az ő testét is úgy fogják megtalálni, mint annyi más szerencsétlenül jártét. Űrruha nélkül, egy rövid, de a tüdőben maradt kevéske levegőt azonnal felemésztő futás közben összeroskadva. Egyetlen dolga maradt csak, amivel szorongását is háttérbe szoríthatja, és amivel a napja is jobban telhet: valamilyen nyom után kutatni, ami azt mutatná, hogy rajta kívül is érkezett még mentőkapszula erre a bolygóra. Az

esélye nem is volt olyan kicsi, mint azt az első nap gondolta. A katasztrófa közelében csak ez a bolygó volt elérhető, a mentőkapszuláknak közel azonos időben kellett startolniuk, közel azonos helyen is kellett volna leszállniuk. Persze lehet, hogy nem jutott el mindenki a mentőegységekhez, vagy jobban szétszóródtak az űrben a bolygó felé közeledve, esetleg nem is szállt le mindegyikük, maradhattak körpályán is, egy későbbi leszálláshoz készülődve. Számtalan érv amellet, hogy lennie kell még rajta kívül is túlélőnek. Ha pedig van, akkor ő meg fogja találni.

Lázás izgalommal látott hozzá a kereséshez, gondosan összeállított napirend és útitervek szerint. Szisztematikusan fésülte át otthona egyre tágabb környékét. Először távcsővel és egy-két megmaradt műszerével vizsgálta meg a körülötte elterülő barátságtalan környezetet, majd ahol valami érdemleges, vagy figyelemfelkeltő dolgot vett észre, bejegyezte a térképére. Aztán igyekezett úgy összekötni a bejelölt helyeket, hogy egy napi kutatással minél többet érinthessen közülük. Aztán amikor végzett ezekkel, újakat keresett, egyre távolabb, ezeket is bejelölte, megtervezte a hozzájuk vezető utat, majd visszatért ezekről a helyekről is, minden nap fáradtabban, és minden nap egyre reményvesztettebben. Később felhagyott minden rendszerességgel, ébredés után, ha volt kedve, elindult csak úgy egy irányba, amerre talán már többször is járt, újra és újra végiglépkedett a saját lábnyomain makacs elszántsággal kutatva bármi apró jel után, amit egy másik túlélő hagyhatott maga után. Ha fáradt volt, nem ment sehová. Leült a kapszula előtt egy sziklára, és csak nézte a bolygó egyre magasabbra kúszó napját, a felhőtlen, átlátszó, fekete égboltot, a csillagokat, a mindig ugyanolyan sziklákat, a néma hegyeket a távolban.

Két hét elteltével már semmilyen reménye nem maradt. Az elérhető környékét már bejárta és semmit sem talált. Készletei kimerülőben voltak, és a hegyek egyre hívogatóbban ragyogtak a horizonton. Néha szinte lebegni látszottak, óriás testük a palaszürke és a zöldeskék megannyi árnyalatát vette magára, ahogy a nap körben járva felkelt a horizonton, majd eltűnt a másik irányban. Lynn érezte hatalmas és bölcs jelenlétüket kicsiny világában is. Kíváncsivá és vakmerővé tették, ahogy ott magasodtak minden reggel, távoli létezésükkel valami megmagyarázhatatlan misztikus erőt árasztva Lynn felé. Tisztában volt vele, hogy már csak néhány napja maradt. És ezek a napok két dolgot tartogathattak még számára: csendes haldoklást a kapszula fémkoporsójában, vagy egy utolsó utazást a bolygó óriás hegyeihez, aminek a végén úgy nézhet szembe a halállal, hogy utolsó perceiben is valami nagyszerűt vitt véghez. Riasztotta a végelgyengülés unalmas sivársága, és bár fáradt és kimerült volt, érezte, legalább ahhoz lesz még ereje, hogy elinduljon. Aztán visszafordulni már úgysem lesz értelme.

Az úton csak egyszer nézett vissza. Akkor a kapszula már csak csillogó, sima kavics volt a sivatag homokjában, valószerűtlenül messze. Lynn úgy érezte abban a pillanatban hagyta el igazán a Földet, a földi létet, és ebben az értelemben halott volt már. Nem létezett számára a Föld, az otthon, és ő sem létezett már az ott maradtaknak. Egy darabig még kérdőjellel megjelölt bejegyzés lesz valamelyik computer memóriabankjában, aztán onnan is eltűnik. Létezése semmilyen módon nem kapcsolódik a többiekhez. Halott, bár még mozog, halott, bár még lélegzik, amíg a hátára vett gépek biztosítják számára a levegőt, halott, bár még gondolkodik, ha gondolatai már nem is kötődnek többé a Földhöz. Fizikailag talán élt még, de lélekben megszűnt földi embernek lenni. Ezt a létezést elhagyta, mielőtt igazán megszűnt volna a szíve dobanni. Lábait vonszolva, hosszú csíkot húzva a homokban, a felszerelés terhe alatt görnyedve ment egyre tovább, tovább a hegyek irányába. Ha beesteledett, csak leült egy szikla tövébe, és úgy ahogy volt elaludt.

Álmában egy tükröt tartott a kezében. Az arc más ismerős volt. A szemei, az orra, a szája vonala, az arcvonások, mindezt nagyon jól ismerte. De ez az arc üres volt, kiégett, reménytelen, csak a szemek izzottak. A két tágra nyílt pupilla óriás sötét kapuként állt nyitva a szemöldök nélküli szemüregben. És nem hullottak fekete hajtincsei sem a homlokába. A fehér, csupasz koponya sápadt fényű, sima gömbje olyan volt, akár az őszi hold.

Amikor felébredt, furcsamód egyáltalán nem csodálkozott azon, amit látott. Annyira vágyott látni a többieket, hogy most, amikor Kyle és Dolan ott álltak előtte, csak a kezét nyújtotta nekik, biccentett feléjük, és hagyta, hogy felsegítsék.

Mintha el sem váltak volna. Mintha csak egy perce hagyta volna ott őket az űrhajó pihenőhelyiségében a gőzölgő kávé mellett, csak folytatnia kellett, amit akkor elkezdett. Kyle és Dolan voltak a legjobb barátai. Odafele a hajón csaknem minden idejüket együtt töltötték.

Lynn piszkos, ápolatlan és mosdatlan volt. Kyle és Dolan makulátlan fehér egyenruhája mellett ez különösen szembetűnő volt. Lynn mégsem kérdezte meg őket, hogyan lehetséges ez, jólesett neki, hogy a másik kettő sem tett semmilyen megjegyzést a ruházatára vonatkozóan.

Tudta, hogy már nincs szüksége azokra a hegyekre. Biztos volt benne, hogy Kyle és Dolan megfelelő vezetők lesznek, és neki csak engedelmeskednie kell.

Két óra alatt érték el azt a katlant, ami nagyjából merőleges irányban volt a Lynn által kitűzött eredeti útvonalhoz képest. Korábban Lynn nem tudott a katlan létezéséről, és amikor elérték, csak még furcsább volt, amit látott. A sárga sivatagban egy halványzöld hegykoszorúval körbeölelve, valami hullámzó és kavargó kék buborék lüktetett, és mozgásának minden újabb ritmusával nagyobb és nagyobb lett.

A többiek már tudták az utat fölfelé, és néhány perc múlva már fent álltak az egyik legmagasabb ponton. Innen még impozánsabb látványt nyújtott a fekete égbolt alatt növekedő kékes gázgömb. Hogy mi táplálta a gömböt, nem lehetett tudni, talán a hegykoszorú alatti repedésekből szivároghatott folyamatosan az a valami, ami egyre csak növelte és növelte a gömböt, aminek párolgó felszíne egyre közelebb került hozzájuk.

Vártak, amíg a gázbuborék elérte azt a helyet ahol álltak. Hagyták, hogy a lábuk lassan elmerüljön abban a valamiben, ami hűvös volt, de nem kellemetlenül hideg. Kyle és Dolan lehajolt, és mintha egy folyóban fürdenének, kezükkel merítették a kéklő valamiből és magukra öntötték. Lynn is lehajolt, kezeit óvatosan merítette be a buborék felszíne alá. Még ideje sem volt arra, hogy elteljen a varázslatos új érzéssel, amikor végre megtudta, mi az, amiben elmerülni készültek.

Kyle és Dolan levetett sisakja messzire repült, ahogy a másik kettő nevetve rohant előre, lefelé a hegyoldalon belemerítkezve a legfrissebb, legüdítőbb szél lágy hullámaiba, amiben valaha csak részük lehetett. Tüdejük kitágulva szívta magába a levegőt, a bolygó ajándékát, amit talán csak nekik tartogatott itt a hegyek karéjában, de amivel most már kész betölteni akár az egész planétát. Lynn is levette a sisakját, hagyta, hogy a szél belekapjon a hajába. Talán észre sem vette, hogy már alig maradt azokból a fekete hajszálaból, amire annyira büszke volt, gyermeki örömmel rohant lefelé a lejtőn, aztán fejét hátravetve nézte, amint a kéklő buborék eléri a hegykoszorú tetejét, elpattan, és a levegő sisteregve és szuszogva elindul lefelé a lejtő másik oldalán, hogy egyre vastagodó rétegben befedje az egész bolygót.

Mire kimásztak a katlanból, hogy kövessék a friss levegőfolyam útját, Lynn elfeledkezett a tükörről, amit első napján annyira keresett, és amiben most csak egy meztelen koponyát és egy kék szempárt láthatott volna.

- Merre van a kapszulátok? - kérdezte Lynn, a második nap reggelén. Akkorra már jódarabon eltávolodtak a katlantól, amiből valószínűleg még mindig ömölhetett a levegő, mert amióta levették a sisakjukat, nem is volt rá többet szükség. Igaz, és ezt Lynn vakmerő könnyelműségnek tartotta, el is hajították azokat még a hegytetőn, csak Lynn tartogatta még a magáét.

- A kapszula? - Dolan értetlenül nézett rá. - Már nem tudom merre lehet?

- Szükségünk lehet még rá. Az enyémben már szinte semmi sem maradt.

- Mindenünk megvan, amire csak szükségünk lehet - mondta Kyle, és kezével előremutatott, ahol a távolban egy csillogó fonal látszott. Lynn kérdés nélkül is tudta mi az, egy folyó felé közeledtek.

- Hogy lehet itt víz? - kérdezte Lynn. - A kapszulám környékét bejártam, de még csak harmatot sem láttam, amióta itt vagyok. Eső nem esett, hogyan is eshetett volna, amikor tegnapig még légkör sem volt. Ez a folyó nem kerülhetett csak úgy elő a semmiből.

- Pedig ez egy folyó - erősítette meg Kyle. - Ihatunk belőle, és szerintem ennivaló is lesz a környéken, megfürdünk, aztán kifekszünk a partjára, és nézzük a felhőket.

Mintha csak otthon lennének, és éppen egy délutáni kiruccanásra mennének - gondolta Lynn - holott két napja még azt sem tudtam megérem-e a hajnalt - magában haragudott a másik kettőre, amiért azok a kapszulával kapcsolatos kérdéseit elengedték a fülük mellett, láthatóan csak azzal törődve, lesznek-e halak abban a folyóban, aminek zúgását már egyre közelebbről hallhatta ő is.

- És a mentőegység? - folytatta tovább a faggatózást, amikor már kellően elfáradva az úszástól hárman egymás mellett feküdtek a homokban. - Mi lesz, ha már megtalálták a jelzések alapján a kapszulákat, akár az enyémet, akár a tiéteket. Hogyan fognak bennünket is megtalálni. Nem fogják átfésülni a kedvünkért az egész bolygót. Vissza kellene mennünk, és ott megvárni őket.

- Ne rontsd el ezt a napot - mondta szelíden Kyle. - Gyerekkorom óta nem éreztem magam ilyen jól. Azóta nem éreztem a bőrömön igazi folyóvizet, nem úsztam úgy, hogy közben a lábam mellett halak surrantak el, éreztem a síkos pikkelyeket a bőrömön, nem engedtem még ki ilyen tökéletesen magamból a fáradtságot, a félelmet, a bezártságot, a kötelességtudást. Soha nem éreztem magam még ennyire szabadnak. Adj még legalább egy napot, és talán holnap... Holnap majd gondolkodunk, mi legyen. Dolan, neked mi a véleményed? - fordult Kyle Dolan felé, de a férfi a hátán feküdve jóízűen hortyogott, és ez még Lynnt is meggyőzte az egy nap haladékról. Ő is a hátára feküdt, a feje fölött tovasuhanó felhőket fürkészte, de mindegyikről a Föld jutott az eszébe. Majd holnap, - gondolta - majd holnap...

A napok kellemesen teltek. Mint egy végeérhetetlen vakáció, mint gyermekkorai távoli nyaralásai, csupán azzal a különbséggel, hogy nem kellett számolnia, hány nap is maradt még az iskolakezdésig. Úgy tűnt, ez a nyár most nem fog véget érni. Kipróbáltak mindent, amire csak az erejükből tellett. Hegyet másztak, versenyt futottak, úsztak a folyókban és a tavakban, hemperegve gurultak le a meredek lejtőkről, merészek voltak és kíváncsiak. És Lynn már-már kezdett elfeledkezni arról, hogy nem a Földön vannak.

Azon kevés pillanatok egyikén, amikor mégis csak eszébe jutott az otthona, hirtelen elkomorodott, és észrevétlenül, hogy a másik kettőt ne zavarja önfeledt szórakozása közben, elhúzódva, egy távolabbi dombtetőn leült és gondolkodni kezdett. Sok minden megfordult a fejében, hiszen az utóbbi napok történései túl gyorsak voltak ahhoz, hogy befogadhassa őket. Most kezdett csak leülepedni benne a sok új élmény, és ahogy lassan lecsendesedett benne a zaj és a nyüzsgés, egy kérdés fogalmazódott meg benne tisztán és világosan:

- Akarom-e még látni azt a távoli bolygót, szeretnék-e újra otthon lenni, vágyom-e még viszontlátni a Földet?

És az utóbbi napok minden zsibongó és kellemes élménye mellett is egyre erősebben kiáltott valami belőle:

- Igen, igen, nagyon hiányzik - és aztán hangosan is kimondta, amit belül már tudott:

- Szeretnék hazamenni.

- Miért? - kérdezték egyszerre ketten is. - Lynn nem vette észre, hogy miközben gondolatai kötötték le a figyelmét, Kyle és Dolan észrevették az eltűnését és utána jöttek. A több órás szertelen fogócska és szaladgálás után sem vette észre rajtuk a fáradtság jeleit, sőt, még csak izzadtak sem voltak.

Nem tudott nekik válaszolni. Jó volt itt, már-már elfelejtette a katasztrófát, ami erre a világra vetette, elfelejtette magányos napjait a kapszulában, ez a világ nagyon jó volt hozzájuk, ellátta őket minden jóval, és mégis, most meg kellett volna fogalmaznia, mi nem tetszik neki itt. És bárhogyan próbálkozott, nem sikerült szavakba öntenie a kétségeit. Aztán egyszerűbb volt újra csatlakozni hozzájuk a játékban, mint kifogásokat keresni.

Ahogy erősödött Lynnben a vágyakozás az elhagyott Föld után, úgy adott a bolygó egyre újabb és újabb ajándékokat nekik. Előbb csak füves pusztákat találtak, aztán réteket, virágokat, fákat, és aztán erdőket is. Mintha a bolygó az érintésüktől, hangjuktól, a lépteiktől kelt volna életre, az élet egyre nagyobb területeket hódított meg. Aztán találtak egy békát, láttak egy hollót, egy cinegét, egy nyulat, az eddig mozdulatlan erdők és tisztások megteltek mozgással, zajjal, a bolygó egyre inkább olyan lett, mint a Föld. Már egyáltalán nem emlékeztetett arra a sivataggal borított, kopár, sárga golyóra, ahová a mentőkapszulával Lynn megérkezett. És egyszer eljött az a nap is, amikor megpillantották a várost.

Egy reggel, ébredés után emelkedett ki a távoli ködből, furcsa hegyes, csúcsos tornyok, spirálvonalban fölfelé csavarodó hatalmas oszlopok, kőből faragott óriási katlanok és medencék, zegzugos utcák, kristályvirágok, csupa olyasmi, amihez hasonlót Lynn még sohasem látott. A város volt az egyetlen, ami nem emlékeztette Lynnt a Földre. És a lakói még különösebbek voltak. Szinte alig érintették a talajt járás közben. Áttetsző testük mintha súlytalan lett volna. Mintha nem kötötte volna őket semmilyen erő, sem gravitáció, sem bármi más, egészen légies, lebegő lények voltak. És ami a legkülönösebb volt, tudomást sem vettek róluk. Kikerülték, pontosabban körülengték őket, nem érintették és nem is bántották őket, még csak a mozgásuk sem keltett semmilyen szellőt, amit Lynn érezhetett volna a bőrén. Egyszerűen csak hagyták, hogy a földi emberek ott legyenek közöttük, hogy bámulják őket, hogy megpróbálják megérinteni őket, ahogy elsuhanak mellettük. Tökéletes lények voltak, bölcsék és gyönyörűek, könnyedek és szelídek.

Lynn végre megnyugodott. Annyi, a Földet idéző dolog után, most itt volt a város, és itt voltak ezek a lények, akik egészen rendkívüliek és szokatlanok, ismeretlenek, és mégis szeretetre méltóak voltak. Annyi ismert dolog után, most tömérdek felfedeznivaló várta Lynnt. Minden lény egy-egy újabb világ, gondolatok, érzések, amikkel még sohasem találkozott. Puha, könnyed, selymes érintések, lebegő gondolatok, semmi irtózat, semmi kellemetlen, csupa könnyűség és lehelet finomság. Semmi erőszak és semmi durvaság. Csak simogatás, csak öröm, csak gondtalan, felhőtlen játék. Tiszta érzelmek, tiszta szándékok, csupa átlátható és kitapintható dolog. És Lynn hirtelen ráébredt arra, hogy ezek a lények egyáltalán nem ismerik a halált.

Nap mint nap elment a városba. Hol csak egyiküknek, hol kisebb csoportnak, volt olyan is, amikor egészen nagy tömegnek mesélt és magyarázott, szónokolt és gesztikulált, beszélt és tanított. A lények egy darabig érdeklődve nézték. Szerették hallgatni a meséit arról a távoli kék bolygóról, azokról az óriás metropoliszokról az óceánok partjain, az űrállomásokról amik mozdulatlanul függtek a bolygó halványkék egén, és az űrhajókról, amelyeken a fénynél is sebesebben utaznak a földiek az ilyen és hasonló világok felkutatására. Kerekre nyílt szemekkel, szótlanul csüggték a szavain egészen addig, amíg Lynn valami érthetetlen, homályos dologról nem kezdett el nekik beszélni. Valami olyasmiről, hogy elmúlás, hogy nemlét, hogy véget érni, hogy nem élni, hogy nem mozdulni soha többet. Ilyenkor egy darabig még ott toporogtak Lynn körül, később próbálták kérdezgetni, vagy éppen elmagyarázni neki, hogy nem értik, miről beszél. Lynn persze próbálkozott, de hiába. A legegyszerűbb hasonlat is sántított, a legvilágosabb beszéd is értetlenséggel találkozott, és a vége mindig ugyanaz lett. A lények folytatták kedves semmittevésüket, lebegtek, szárnyaltak, és éltek árny nélküli életüket tovább, mintha Lynn ott sem lett volna.

- De hát nekik is tudniuk kell - mondta Lynn egy kellemes vacsora után egy erdei tisztáson, amit gyenge fény világított meg valahonnan a bolygó valamelyik holdjáról visszaverődve.

- Nem értem miért vagy ennyire makacs. - Dolan a puha fűben feküdt. A levegő nem volt sem túl fülledt, sem túl hűvös, éppen csak annyi szellő fűjt, ami hűsítette az italtól felhevült testüket. Egyike volt ez az egymást érő tökéletes estéknek.

- Tökéletesek és csodálatosak, - mondta Kyle - és a tökéletességgel nem fér meg az elmúlás. Nem kellene ezzel ennyit törődnöd Lynn. Csak feküdj a fűben, és figyelj.

A csend is tökéletes volt, mint ahogy minden ezen a bolygón. Mégis, ha jobban odafigyelt, Lynn most valami hihetetlenül egyszerű dallamot hallott. A város felől jött, mintha minden lény egyszerre énekelt volna. És Lynn igyekezett, hogy mielőtt álomba ringatta volna az a földöntúli dallam, ne gondoljon arra a tükörrre, amit annyira keresett azon a napon, amikor megérkezett.

Másnap korán reggel csomagolni kezdett. Tulajdonképpen nem is volt mit összepakolnia, hiszen a holmiját már régen szanaszét hagyta a hosszú úton, amit Kyle és Dolan kíséretében megtett, mégis, valahogy jobban érezte magát így, talán jelezni akarta a többieknek a szándéka komolyságát.

- Már megint kezdod? - Dolan ébredt elsőnek. - Miért csinálod ezt velünk? Tudod, hogy nem tudsz innen elmenni, és nem is akarsz igazán te sem, ugye?

- Nem. Ez egyszer tényleg elmegyek Dolan. El kell jutnom, vissza a Földre. Nem maradhatok örökre itt. Nekem ott a helyem. Várnak rám, hiányzom nekik. A Föld visszahív és én hallok a hívását minden este, hiába a város minden dallama és muzsikája, hiába minden szép és kellemes dolog, ami körülvesz, nem tudom elfelejteni a Földet, nem tudok nem tudomást venni arról, aki vagyok, és nem tudom nem kimondani azt, amit itt nem ért meg senki sem. Miért nem érted Dolan? Régen te is ismerted, és most olyan vagy, mint ezek a lények. És már te sem tudod miről beszélek. És Kyle sem emlékszik már rá. Azt hiszem ezen a bolygón én vagyok az egyetlen, aki nem feledkezett meg arról, hogy egyszer szembe kell néznie valamivel. Valamivel, ami ott vár a fűben fekve, a folyóban lebegve, vagy lefelé szaladva a domboldalon. Valami, ami ott van minden szemben, amibe belenézek, minden szóban amit kimondok, minden mosolyban, amit nektek adok. Valami, amiről most már csak én tudok, amitől menekülni próbáltam, de ami mindig megtalált, bárhogyan is próbáltam elkerülni.

- Nem tudom miről beszélsz - szólalt meg Kyle. - Fürödj meg, reggelizünk, aztán elmehetünk ahová csak akarod, csak ne beszélj többet erről. Én is és Dolan is türelmesek vagyunk, de te kezdted elrontani az egészet. A Föld messze van. Zajos, piszkos és mosdatlan. Nekem nem hiányzik. Nincs úrhajónk, de miért is lenne rá szükségünk. Mindenünk megvan itt. Mindenünk.

Még eltartott néhány napig. Lynn minden reggel elkészült, hogy elindul a mentőkapszula felkutatására. Minden reggel elmagyarázta a másik kettőnek, hogy már megérkezhetett a mentőúrhajó is, menniük kell. Ha nem találják a kapszuláknál senkit, halottaknak fogják őket hinni.

- Halottaknak? - kérdezte mindig szinte egyszerre Kyle és Dolan.

És Lynn hiába próbálkozott. Már nem emlékeztek rá, mi az.

Lynn álmában egyre tisztábban látta a tükröt. Ott hevert a mentőkapszula egyik szekrényének legalján. Csillogó volt és őszinte.

- Miért akarsz még mindig elmenni? - kérdezte Dolan.

- Biztosan tudni akarjátok? - Lynn nem nézett fel a földről.

- Hát persze, - válaszolta Dolan mosolyogva - miért ne tudhatnánk az okát? Igaz Kyle? - fordult a másik felé, aki buzgón bólogatott.

- Gyertek velem - mondta egy kis idő múlva Lynn, most már határozottan. Megfogta a másik kettő kezét, és egy fél lépéssel mindig előrebb tartva, közöttük lépkedve, elindultak a város felé.

A városban javában tartott az ünnepi készülődés. A Földön Karácsonynak hívták volna az ünnepet, amire most mindenki izgatottan készült. A város furcsa, néha érthetetlen kavargása most még inkább fokozódott, a járművek és a színes ruhákban pompázó lények valami olyan kavalkádban és forgatagban közlekedtek egymás mellett, egymás között, szinte súrolva egymást, mégsem érintkezve egy pillanatra sem, mindenki a maga kiszámíthatatlan kacskaringós útján. A kirakatok fényárban úsztak, a város összes világítóteste bekapcsolódott az ünnep tiszteletére, a földi emberek még sohasem látott fényárban értek a város első házai közé.

A lények kavargó áradása körbefolyta őket. Hihetetlen fürgeséggel és gyors reflexekkel kerültk ki hármójukat, nem állva meg egy percre sem. Mintha a földiek ott sem lettek volna, most mindenki az ünneppel foglalkozott, az ajándékok vásárlásával, annak kitalálásával, hogy mit szeretne az a néhány szeretett bolygótársuk, akiket meg akartak lepni az ünnep estéjén.

Mintha keresett volna valamit, Lynn néha meg-megállt, benézett egy-egy utcába, majd továbbment, maga mellett, mögött, húzva, vonszolva két társát. Aztán hirtelen megállt. Egy tágas utcában álltak, a lények állandóan nyüzsgő folyama most mögöttük áradt, előttük egy áruház óriási kirakatüvege. Lynn egészen közel húzódott a kirakathoz, amelynek sötét üvege mögött most alig látszottak a benne lévő, vásárlójukat váró ajándékok. A másik két ember is közelebb lépett. Az ajándékok az üveg mögött lassan eltűntek, ahogy mindhárman, egymás mellett állva, a kirakatüvegben tükröződő valóságot nézték.

Az üveg tükröző felületén egyetlen ember képe látszott. Tépett, szakadozott úrruhája szinte meztelenül hagyta csontsovány testét. Szőrtelen, fehér koponyája, akár egy furcsa, torz telihold világított a szürke üvegfelületen. Halottnak tűnt, csupán két égszínkék szeme ragyogott élön, fáradtan, lázasan. A kirakatüveg nem tükrözött vissza semmi egyebet. Nem volt ott Dolan, nem Kyle, és nem látszottak a lények sem. Nem volt kavargó utcai forgatag, sem ünnepi fények, sem házak, sem áruházak. Csak két, égszínkék ragyogó szem, egy szemöldök nélküli csontboltozat alatt.

Dolan és Kyle egy pillanatig tanácstalanul álltak. Aztán elengedték Lynn kezét, és eltűntek az ünnepre készülődők forgatagában.

Ellencsapás

A bombázók szoros kötelékben érkeztek, napkelte után két órával, amikor a város először nyitotta ablakait, amikor az éjszakai álmok még ott lebegtek a háztetők fölött, egyetlen sápadt felhővé tömörülve, hogy aztán fölszívja őket a nap föltámadó heve.

Üvöltésük kettérepesztette a hálósobák csendjét, a hajtóművek támasztotta szélroham végigrohant a nyári mező fölött, és megpörkölt fűszálakat hagyva maga mögött furakodott be a házak közé, fekete pernyét és piszkos leheletet fújva be a nyitott ablakokon.

A reggeli félbemaradt, a pirítós félig készen hűlt ki, a teavíz már nem forrt fel, a vaj kenetlen olvadozott a frissen szelt kenyéren.

A fogkrém félig kinyomva száradt a nedves fogkefén, a vízcsapból egyenletes sugárban ömlött a forró víz, a szappan érintetlen maradt, a reggeli újságot senki sem vette ki a postaládából.

A repülők a város fölé értek. Senki sem állta útjukat, váratlan és kiszámíthatatlan röptüket nem kísérte a védelem radarszeme, a légvédelmi rakéták és vadászrepülőgépek roncsai még izzottak a hirtelen jött támadás tüzes forgószelében. Az első csapás gyors és kíméletlen volt, megfosztva a várost a védekezés minden lehetőségétől.

A bombázók az utolsó fordulóhoz készülődtek. Fekete keresztet formázó árnyuk ott bolyongott az utak szürke burkolatán, majd felcsúszott a házak oldalára, végül széttöredezett a sokszögletű háztetőkön.

A város kitárulkozva várta az erőszakos halál gyors röptét, a zuhanó bombák sivító zaját, az élt és élettelen eggyé olvasztó nukleáris utolsó ítélet kibomló gombafelhőit.

A kezek szorosabban fonódtak a kormány köré, az ujjak remegtek a kioldóbillentyűkön, az izzadság előszívárgott a vastagon bélelt hangszigetelő sapkák alól.

A kötelék a széles folyó fölé ért. Alant ezüstös, karcsú madarak követték őket, a tükörképek némán siklottak a sima vízfelületen.

Az ujjak még mindig a kioldóbillentyűkön nyugodtak, lassan mozdultak, a milliméter törtrészeivel lefelé. Az arcok torz mosolyt formáltak, a bombázók megkezdték gyilkos zuhanásukat.

Csupán egyetlen mozdulattal előzték meg őket. Egyetlen végtelen finom mozdulattal, emberi elme számára észrevehetetlenül.

A tükörképbombázók alja egyszerre nyílt meg, törzsük mélyén tükörképbombák lapultak. A tükörkép gravitáció elragadta őket, és vitte egyre feljebb, egyre sebesebben.

A kötelék egyetlen villanásban izzó levegővé foszlott. Emlékük csak az a hosszan hangzó dőrej volt, amit a megújuló szél tompított halk zúgássá.

Plágium

Abban az évben az ősz a szokottnál is korábban köszöntött be. Hűvös ködszínű köpenyét elterítette a világon, elmúlás szagát költöztette a nyár friss illatai helyére. A nap még magasan állt az égbolton, de a sugarai megtörtek és felszívódtak a párás, hideg őszi levegőben.

Az úton senki sem járt. A mély csöndet csak a levelek halk zizegése zavarta meg, csak lépteim nesze hallatszott a finom homokban. Mögöttem lassan eltűnt a fák árnyékában a kollégium tömbje, nem látszott már a szobám ablaka sem. Megfakultak a mögöttem hagyott fárasztó hét emlékei, és nem bántam már azt sem, hogy a helyükre az elmúlt nyár kusza képei tolakodtak.

A nap fénye áttetszett a fák lombjain, színes foltokat vetített a vastagodó avarra, amelyek mintha eddigi életem képeit elevenítenék meg, némelyikük különösen élesen és kiemelve látszott, határozottan elkülönülve a többitől. Furcsa borzongással először érintett meg igazán az egyedüllét érzete. Kiürült a világ körülöttem, megszűnt minden mozgás és zaj, nem hallatszott a villamos kerekeinek csikorgása, abbamaradt az egyetem előtti szökőkút csobogása is, és nem hallottam a város mormogó imáját sem. Csak a gondolataim maradtak velem, és azok a képek, amelyek színpompás játékát már nem zavarhatta semmi sem.

Amikor az út végén, a fák között eltűnt az aszfaltút sötét csíkja, amely a főút felé vezetett, akaratlanul is lassítottam a lépteimet. Mintha késleltetni szeretném, hogy újra a megszokott világba csöppenjek, és jobban szemügyre szeretném venni mindazt, amit egyedüllétem hívott elő a ködből és a párából.

Ahogy egyre lassabban lépegettem, a fejem egyre tisztább és a gondolataim egyre egyszerűbbek lettek. Mintha egészen nyilvánvaló módon látnám eddigi életem forrását, és semmi kétségem sem lenne afelől, hogy ki vagyok.

Érzékeim megnyíltak, mintha az idő egyetlen pillanatba sűrűsödött volna, mintha a tér is egyetlen pontba zsugorodott volna, egyszerre voltam mindenütt és mindenkor, hogy aztán néhány pillanat múlva minden újra elfoglalja a régi megszokott helyét.

Megnyugodva indultam tovább, amikor egyszerre belém hasított, hogy mégsem állt helyre az eredeti rend a tér és idő tengerében. Valami megzavarta az évmilliárdok óta fennálló harmóniát, és ez a valami most is itt van a közelemben. Egyre kényelmetlenebbül éreztem magam, már a lépteimet is meggyorsítottam, és lassan kiértem a temető előtti főtérre.

Itt már többen jártak, néha egy-egy autó is érkezett, vagy indult tovább, előbbi félelmem csillapodni látszott, de csak néhány pillanatig. Hirtelen világosan láttam magam előtt egy kamion műszerfalát, és a szélvédőn át a kanyargó utat. A számban egy futva elfogyasztott reggeli és egy keserű kávé íze tolt el egy ismeretlen asszony csókja helyére. Az érzés hihetetlen élelensége és plasztikussága elektromos sokk erősségével sújtott végig idegrendszeremen. Magam előtt láttam az előző este minden mozzanatát, a váratlan ismerkedést, a tétova felajánlkozást és a hosszú éjszaka minden örömét. Aztán reggel a kapkodó sietséget és a kamion suhanását a végtelen aszfalton.

És láttam a sokasodó, géppel írt sorokat egy fehér papírlapon.

Mert írónak készültem, gyermekkorom óta faltam a könyveket, mindent elolvastam, amit a termékeny emberi fantázia távoli világok bolygóiból, élőlényeiből, történeteiből összegyűrt. És amikor először ültem az írógép elé, és először bontottam ki az elmém mélyében gyökerező halvány képeket egy történet nyomtatott soraivá, akkor úgy éreztem, ez az amit mindig is csinálnom kell.

Elővenni egy darab papírt üresen, és a szavakat mondatokká fűzve megtölteni azt egy olyan világ történéseivel, amely világ kevéssel azelőtt még nem létezett. Néhány oldalon megalkotni egy történetet, legyőzve a szavak egymást eltávolítani igyekvő taszító erejét, próbálgatva őket, melyik viseli el leginkább a másikat, és ha már egymás mellé kerültek, rácsodálkozni a hirtelen megszűlő harmóniára. Megalkotni egy történetet, amely a maga egyedi módján zárt, befejezett. Amiben benne van minden a teremtéstől a halálig, a születéstől az elmúlásig. A semmiből kerül elő, kibomlik, színes, érzékletes, pompás világgá alakul, majd néhány oldal múltán egyszerre vész el újra a semmiben.

Az első próbálkozásaim mind sikertelenek maradtak. Néhány bátorító, szűkszavú levél a kiadóktól, és semmi több. Ennek ellenére mindig születtek új és új ötleteim, hol váratlanul, minden előjel nélkül, hol hosszú küzdelem után. Mindig a sajátjaimnak éreztem ezeket az írásokat, mégis sokszor ért az a vád, hogy ezek csupán ügyes utánérzések, másolatok.

És most itt volt egy eleven történet, ami csak az enyém volt, ami nem lehetett senki másé, hiszen velem történt, és aminek egyetlen szemlélője, egyetlen szemtanúja voltam. Történet egy kamionról, egy íróról, arról, hogy a világ milyen.

A kamion suhant tovább, a vezető bekapcsolta a rádiót, egészen közelről hallottam, hogy valaki az időjárás jelentést olvassa.

Egy történet főhőse lettem, amit én írtam és játszottam is egyben, és amely ott bomlott ki előttem az őszi ködből.

Eközben kiértem a főútra, megálltam a szokott helyemen a város végét jelző tábla mellett, remélve, hogy sikerül egy autót fognom, ami hazavihet. Álmatagon lengettem a kezemet, tudatom nagyobbik részével az új, még megírandó történetre gondoltam. Kíváncsi érdeklődéssel rakosgattam egymás mellé a szavakat, és egyre feszültebb figyelemmel tapasztaltam, hogy egyáltalán nem megerőltető ezeken gondolkodnom, és hogy a mondataim szinte maguktól állnak össze értelmes egésszé. Mintha már készen lett volna bennem az egész történet, mintha csak arra várt volna, hogy egy váratlan élmény előhívja szunnyadó álmából, felébressze és általam kapjon végleges, szilárd, leírható formát. Szerettem volna már otthon lenni, és papírra vetni a bensőmben szűlő szavakat, mielőtt még fakó emlékképekké torzítaná őket a gondolatokat sem kímélő elmúlás, mielőtt szürkévé koptatná őket a feledés.

A kamion közben egy nagyváros határához ért. Különös módon ismerősnek tűntek az út mentén sorakozó fák, és ismerősek voltak a távolban a párából előbukkanó lakótelep házai is.

Aztán megértettem miért. A kamion ugyanolyan feliratú helységnév tábla mellett suhant el, mint amilyen mellett én álltam.

Csak néhány kilométerre lehetett tőlem, a város másik végén. A sorsunk megmagyarázhatatlan módon összekapcsolódott, jövőnk szálai múltunk fonalaiból fonódtak eggyé, többé külön nem választható módon.

Észre sem vettem, hogy közben fékezett és megállt mellettem egy autó. Csak akkor kaptam föl a fejem, amikor az első ajtó szélesre tárult. Hirtelen megkönnyebbülést éreztem, hiszen rövidesen otthon lehetek, és messze kerül tőlem ez a zavaros látomás. Mégis, tudatom legmélyén ott ragadt a kétely, vajon tényleg ott van az a kamion a város túloldalán? Az a másik, ott a vezető ülésben ugyanazt érzi, amit én? Meddig tarthat ez a párhuzamos jelen, és miért érzem hogy a jövőm tükre üresen bámul vissza rám?

Hátradőltem az ülésen és az ablakon kifelé bámulva néhány ügyes válasszal elejét vettem annak, hogy beszélgetnem kelljen.

Újra elővettem a novellát, és lassan mondani kezdtem magamban a mondatait, valahonnan a közepe tájáról.

„Milyen szövevényesek és kiszámíthatatlanok az idő útjai. Összebogozódnak, majd újra kisimulnak a vonalai, érkezte a múlt sejtelmes, sötét mélyéről, felbukkanva a történések és változások izzó kohójából, folyékonyan, ragyogóan, hogy megszilárdulva, formát öltve alkossák a jelen irányító ösvényeit, és eltűnjenek a jövő homályos hegyei között.

Számtalan ‘ha’ és megszámlálhatatlan ‘akkor’, milliónyi ‘talán’ dolgozott azon, hogy a lehetőségek tárházából előkerülhessen ez a bágyadt őszi délután, a kavargó köd, az egyre közeledő kamion, az egész misztikus történet.”

Már félúton lehettünk, amikor megálltunk egy kisvendéglőnél. Semmi kedvem nem volt hosszan időzni ott, siettem volna hazafelé, így elköszöntem útitársamtól, és tovább indultam az út mentén.

Egyre közelebbről éreztem a hatalmas jármű létezését. Már a hangját is hallani véltem. A különös, ismeretlen erővel szembeni félelmemet csak az tompította, hogy bensőmben teljes szépségében, tökéletességében kibomlani látszott az egész történet. A történet, ami csak az enyém, amit senki el nem vitathat tőlem, amit leírnom olyan könnyű lesz, ahogy lélegzetet veszek. Mert bennem van minden sora, minden szófordulata, bennem van minden szín és minden hang, minden történés és minden gondolat.

Megkönnyebbülést éreztem és nyugalmat, és sutogni kezdtem a történet újra előtölülő mondatait.

„A kamion egyre gyorsabban közeledett a kanyarhoz. A sűrűsödő köd és az út menti apró bokrok lehetetlenné tették, hogy a bent ülő észrevegye a gondolataiba mélyedve ballagó szürke alakot.

Az út üres volt, közel és távol egyetlen más jármű sem látszott. Nyugodtan taposott rá a gázra, és élvezte ahogy az autó megremegve engedelmeskedik az akarátának és egyre gyorsabban suhan a kanyar felé.

A jármű hirtelen megcsúszott a szokottnál is nedvesebb útfelületen, és egyenesen az út mentén lépkedő autóstopposba hajtott.”

Éreztem a súlyos ütest, a csont átható reccsenését, ahogy az erek felszakadtak, és előbuggyant a mélyvörös vér.

A novella utolsó sorai belenyugvó mosolyt csaltak a vértől és piszoktól fekete arcomra.

„Hát ez sem volt az enyém. Plágium volt ez is, akár az összes többi, és kiadatlan marad az idők végezetéig. Mégsem bánom. A leghatalmasabb alkotót próbáltam másolni, és talán egy pillanatra, egy villanásnyira megéreztem valamit a művészetéből. Talán nekem is adta tökéletességének egy darabját, és tudom, hogy a titkot, amibe sikerült bepillantanom, már nem veszi vissza tőlem soha többé.”

Mielőtt az autóba tették volna a letakart, összetört testet, a mentőorvos még egyszer felhajtotta a takarót a fiú arcáról.

Nézte a kisimult, nyugodt vonásokat, a mosolyt, amihez hasonlót halott arcon még sohasem látott.

Zeneiskola

A Szem már évek óta nem mozgott. Tengelyein megdermedt az olaj, lencséit belepte a por, apró fogaskerekein pókháló nőtt vastagon és puhán. Aludt, és aludtak a többiek is. Hosszú álmukat csak ritkán zavarta meg egy-egy arra repülő madár, vagy a romok között kóborló macska, de ezek el is tűntek azonnal, és az álom még nyugodtabb lett. A város mozdulatlan képpé rögzült a rejtett tükrök fénylő felületén, a kövek és a szivárgó füst, a tócsákban piszkosan megcsillanó napfény és az újra felszálló és leülepedő por, mind egyetlen pillanatban élt a milliányi ezüst idegszálban. Ember sohasem járt erre, és a szél is csak ritkán támadt fel, hogy füstöt és kormot hozzon valahonnan messziről. A változatlan idő csak a fény és sötétség körforgásában, az eső egyenletes dobogásában mutatta meg magát, a változás a gépek fémtestébe zárva, acél órarugókban feszülve várakozott.

A vihar utáni nap új neszekkel ébresztette a várost. Nem a szél járt a falak között, nem a mindennapos, unalomig ismert zajok, nem szárnyzuhogás, és nem az eső kopogása volt az. Friss és élettel teli neszekkel telt meg a levegő, lábnyomok rajzolódtak és sokasodtak a vastag porral fedett utcaköveken. Látogató közeledett, és a Szem lassan megmozdult. Valaki lépkedett a romok között, óvatosan kerülgetve a törmelékhalmozatokat. Emberforma volt, de a Szem még nem látta tisztán.

Valami megmozdult, feléledt és végigfutott az ezüstszálakon. Amerre elhaladt, a mozdulatlan merevedett képek megelevenedtek és futottak le tovább a mélybe, ahol az Agy aludt. Szikrák pattogtak, kék és vörös szikrák ébresztették az Agyat, majd karok emelték ki az olajfürdőből. Lágy, meleg fény izzott fel a gömb homályos belsejében, és a Zeneiskola ébredni kezdett.

A Szemet mozgató tengelyeken friss olaj csordult végig, szorgos kezek törölték tisztára a lencséket és tükröket. A Szem újra látott, és sorban ébresztette a többieket is. A Kaput, a Lépcsőket, a Folyosókat és a Termeket. Apró állatkák bújtak elő rejtett odúikból, és tisztára mosták a mozaikköveket és a falakat. Mikor mindennel elkészültek, eltűntek éppolyan gyorsan, mint ahogy előkerültek. Az Agy utasított, a Szem mozgott, és a kép élesedni kezdett. A néptelen úton egy fiú állt.

Tomnak hívták, és még sohasem járt erre. A városnak ez a része tiltott terület volt, és még senkinek sem sikerült átjutni a kerítésen, amelynek árammal átjárt hálóját előtt mindig feküdt egy-két elszenesedett csonthalom. Tom életéhez hozzátartozott a kerítés, mert születése óta ott tudta valahol a két városrész között, és nem kérdezte sohasem, hogy mire való. Nem is gondolt volna rá, hogy átjöjjön a túloldalra, de a vihar jódarabon szétszaggatta a hálót, és ledöntötte az oszlopokat, utat nyitva a múlt emlékeire kíváncsi szemlélődőknek.

A fiú nem tudta, miért jött át a városnak erre a részére, mint ahogy azt sem tudta, miért indult el minden reggel, hogy új utakat keressen a törmelékek között. A házak, legalábbis ami belőlük megmaradt, mindenütt ugyanolyan füstszínűek voltak. Az utakat mindenütt ugyanaz az egyforma, porrá omlott téglák és beton borította, csak ott látszott az eredeti burkolat, ahol a sugármentesített, engedélyezett utak futottak. Tom mégis minden reggel útnak indult, minden reggel más úton, és más irányban. A szüleit kereste talán, akiknek pedig az arcára sem emlékezett már? Új színeket és új szagokat keresett a koromfekete, égett fa és műanyag szagát árasztó falak között? Talán csak menni akart. Nagyon messzire, olyan messzire, amennyire csak lehet. És mert nem szerette a kerítést, boldog elégtételt érzett magában, amikor átlépkedett a tépett drótszálak között.

Amerre elhaladt, itt is csak kiégett, omladozó romokat látott. Mégis, a pusztulás láthatóan sokkal nagyobb volt, mint a város emberek lakta részén. A házakból csak ujjként felmeredő faldarabok maradtak, itt-ott testesebb törmelék halommal körbeölelve. Az utakat senki sem tisztította meg, így Tom cipője alatt állandóan csikorgott az üvegmorzsalék, amit hajdanvolt robbanások sora szakított ki az üvegtáblákból, és szórt szét egyenletesen mindenütt.

A fiú terv és cél nélkül váltogatta az utcákat. Nem lesett be a házak ablakain, élelmet és vizet, vagy bármi használható holmit keresve, hiszen láthatóan itt semmi sem maradt. A városnak ezt a részét a lehető legtökéletesebben elpusztították és kifosztották.

És mégis, e pusztulásnak emelt szentély valamelyik mellékutcájában, Tom most ott állt egy ház előtt, amely sértetlen falaival egyedül hirdette az állandóságot ebben a kérlelhetetlenül semmivé foszló kősvatagban. Szemben vele a könyvtár, akár egy kőből épített óriási csontváz, a bordái között átfúj a szél, és égett szélű papírdarabokat hord szét a halott utcákon. Tom sehogy sem értette, hogyan maradhatott épen itt akármi is, ahol minden faldarab, minden tört szélű téglá őrzi még a várost emésztő tűz nyomait. Sokáig állt ez előtt a furcsa épület előtt, de mert ajtót vagy ablakot nem talált rajta, és mert zavarta minden, amit nem tudott magának megmagyarázni, lassan továbbindult.

A Szem összerándult, a Falak sikoltottak:

- Ne hagyjátok elmenni! Ha ő elmegy...

Újabb mozgás. Előbb csak a mélyben kezdődő láthatatlan, aztán idegszálakon futó üzenet, egy óramű halk percegése, és végül a változás. Tom hátrafordult, és csodálkozva meredt a semmiből előmozduló csillogó oszlopokra. Sohasem látott még orgonasípokat, a váratlan látvány arra kényszerítette, hogy mozdulatlanul maradjon.

A Zeneiskola újra élt, lélegzett és mozgott. Az Agy gondolkodott, és az álom véget ért. Az idő elevenen lüktetett a gépekben, új parancsok futottak végig az ezüst szálakból szőtt idegrendszert vezetőkeik, olaj fröccsent, tengelyek fordultak, motorok pörögtek, és a kapu nyikorogva megnyílt.

A fiút meglepte a hirtelen mozgás, hátraugrott, és majdnem elbotlott egy törmelék halomban. Mire visszanyerte az egyensúlyát és újra felnézett, a kapu már nyitva állt. Tom nem lépett közelebb, csak nézte az odabent gyűló fényeket, a tükörfényes, tiszta folyosókat, és már sejtette, hogy hol van. A városban sok kusza történetet meséltek erről a helyről. Az egyetlenről, amely ellenállt a gyújtogatók ostromának. Amelyről legendák születtek, és amelyet már oly sokan próbáltak megtalálni fegyver és élelem után kutatva, de amelyet mindeddig elrejtett a város halott kősvatagának vigyázó szelleme.

Tom tudta, hogy a Zeneiskola kapujában áll, és nem érzett félelmet, amikor belépett.

Hangokat hallott, kedves csilingelő hangok szólították.

- Üdvözlünk Tom - hangok suhantak a folyosókon, hangok ébredtek a termekben.

- Üdvözlünk a Zeneiskolában - csengő szólt és harangjáték.

- Régen várt látogató vagy, - susogták a hangok - gyere, ismerj meg bennünket.

A fiú elindult, és látta magát megsokszorozva a falakon, és amerre elhaladt, mindenütt hangok születtek és bújtak elő valahonnan a falakból. Hiába próbált a nyomukba eredni. Mindig máshol születtek, hol a léptei nyomán fakadtak a mozaikkövek réseiből, hol a feje fölött kergetőztek, eltűntek a folyosók homályában, hogy aztán újra meglepjék valamelyik sarok

mögött. A hangok körülfogták, felemelték és vitték egyre beljebb, vezették tovább a tekervényes folyosókon. Már azt sem látta, amikor a Kapu hangos nyikordulással becsukódott.

A Zeneiskola újra elrejtőzött. Fém és kő védte, engedelmes gépek.

Termek nyíltak a folyosók végén, amerre a fiú haladt, lépcsősorok és újabb folyosók vezettek tovább belőlük. Tom egyáltalán nem sietett. Hagyta, hogy a hangok, amelyek mindig másképp szóltak hozzá, kézen fogják, és megmutassanak neki mindent. Szellemkezek nyitották és zárták az ajtókat, a rejtett fények mindenhová követték a fiút, és a falak beszéltek hozzá. Cselló szólt, és hegedűk lágy dallama kísért a tükörfalú folyosókon. Aztán rikoltó kürtök és harsonák vezették teremről teremre, és Tom mindenütt újabb meglepetést talált. Fekete korongokat, melyek életre keltek egy kristálytű érintésétől, színes szalagokat, melyekről hajdan-volt hatalmas városokat varázsolt a termék falára a furcsa gépek belsejéből jövő éles fény.

És könyveket. Könyveket minden elképzelhető méretben és elképzelhetetlen mennyiségben. Odakint tiltott dolog volt a könyv. Egy-egy példány létezett csak, hogy ünnepnapokon betűről betűre darabokra szedje a szórakozni vágyó, önnön nyomorúsága és keserősége által vezérelt, tudat nélküli tömeg.

Itt a termék hosszú során át, a padlótól a mennyezetig borították be a könyvek a falakat. Tom mindenütt érezte a papír és a nyomda ólomszagát, a bőr átható illatát, és a hangok most először maradtak el mellőle. Sokáig állhatott így, maga sem tudta meddig, és hagyta, hogy a csend tudata legmélyéről hívja elő elmúlt életének emlékképeit, eleven, mégis távoli létezést adva nekik.

Nem nyúlt a könyvekhez. Illetlen betolakodónak érezte magát az emberek nyomasztó világának képviselőjeként itt a tudás és tisztaság termeiben, és ahogy végignézett szakadt ingén, piszkos kezén és töredezett körmein, akkor érezte igazán, hogy nem szabad megérintenie azokat a könyveket, melyeket érintetlenül hagyott a háború, és amelyek nem őriztek füstszínű, égett lapokat kemény borításuk alatt.

Megfordult és futni kezdett. Szégyellte, hogy a halott város pora a cipőjén volt még, hogy a kinti piszkos levegő a bőrébe és a hajába ivódott, hogy a gondolatai szegények voltak mindazt elmondani, amit eddig látott.

Hangok álltak elébe és mögé, körülfogták és megállították.

- Ne menj el Tom! - egy öregember szólt hozzá a csellók és a nagybögők nyelvén. - Még nem láttál semmit, és nem értesz semmit. Gyere el hozzám, és én segíteni fogok. Megmosakodhatsz, és ruhát választhatsz magadnak, hogy olyan legyél, mint amilyenek mi vagyunk.

- Hol talállak meg? - kérdezte Tom.

- Tudni fogod merre keress - mondta a hang, és elindult, utat nyitva a folyosók szövedékében. A fiú követte, és hamarosan egy újabb teremben találta magát.

A forró fürdő kellemesen átmelegítette egész testét, a szappan illata még sokáig ott maradt a bőrén, és a puha törölköző első pillanatban idegen érintése megszokott, nyugalmas érzéssé változott a magára öltött ruhadarabokban. A fiú életében először érezte igazán tisztának magát. Megszabadult a város kellemetlen érintésétől, a bőrére tapadt pernyétől, a cipőjében csikorgó homoktól és a halott kövek szagát árasztó ruháitól. A város hamarosan már csak piszkos mosdóvizet és levetett ruhadarabokat jelentett a számára. A nesztelen takarítórobotok szinte azonnal eltüntették ezeket is, és velük együtt tűnt el minden, ami a fiút előző életére emlékeztette.

- Köszönöm - mondta a fiú, és a hangok azonnal válaszoltak.

- Örülök, hogy eljöttél Tom - zúgták a hegedűk ezer hanggal - és örülök, hogy a kedvedre tehettem.

És újra ajtó nyílt és csukódott, ahogy a fiú belépett a következő terembe. Odabent egy fehér hajú öregember ült a karosszékében, amelyből már nem tudott felállni. Most beszélni kezdett, és Tom egyszerre hallotta a trombiták ércét, a fuvolák selymét és pergő ritmusú dobokat. Leült az öreg mellé egy zsámolyra, és hallgatott...

- Tudod nagyon régen volt, hogy utoljára látogató járt itt, már az idejét sem tudom mikor. Az évek egyformák, mert nincs semmi, ami megjelölhetné őket, és számolatlanul telnek. A város elfelejtett bennünket, a tűz kitörölt belőlük minden emléket.

- A tűz? - Tom felkapta a fejét. - A könyvtár itt szemben...

- Igen, a könyvtár. És a színház is, ide két utcányira, és minden amit láttál, és minden, amit már soha nem láthatsz, mert elporlott, és a szél messzire vitte. Minden halott és fekete. A lángok napok alatt felfalták a várost, csak mi maradtunk meg belőle.

- Nem emlékszem erre - mondta a fiú. - Egyáltalán nem emlékszem semmire. Mióta megszülettem, csak romokat láttam, fekete házfalakat. Az emberek görnyedtek, és egyforma ruhában járnak, a nagy ünnepeken pedig könyveket áldoznak, anélkül, hogy tudnák mi van bennük.

Az öreg először mosolyodott el. - Nem is emlékezhetsz rá Tom. Nagyon régen történt, jóval előtte hogy megszületté volna, annak is jóval előtte, hogy mi kőbe és fémbe zárkóztunk. Elmondok neked mindent, mert már felnőtt vagy, és mert megtaláltál bennünket.

A fiú közelebb húzódott, nem akart egyetlen mondatot, egyetlen hangot sem elveszni hagyni.

- Én már ismerlek téged Tom, - folytatta az öreg - sokkal jobban, mint gondolnád. Valamikor nagyon sok olyan fiú ült itt mellettem, mint te. Éppen olyan kíváncsiak voltak mint te, és a szemük is éppen úgy csillogott mint a tiéd. Zenére tanítottam őket, és ők megtanulták kinyitni a szemüket és a fülüket, megtanulták az ujaikban érezni a zenét, megtanultak hallgatni és odafigyelni, és megtanultak játszani. Saját érzéseiket, saját világukat az egymásba kapaszkodó hangok formájába önteni.

- Aztán egy nap elmaradtak, és nem jöttek soha többet. A háború volt az oka. Sokáig tartott, és majdnem mindent elpusztított. A legborzalmasabb világégés volt, mióta az ember erre a világra teremtetett. Sokan meghaltak közülük, többen gyógyíthatatlanok még ma is. A Földön sok helyen még ma is világítanak éjszaka a romok, a sugárzás örökre lakhatatlanná tette a nagyvárosokat.

- De a háború egyszer csak véget ért, mert nem maradt már semmi, ami tovább pusztulhatott volna. Az emberek a föld alól bújtak elő, fáztak, éhesek és betegek voltak, de élni akartak, és az élet számukra a felejtést jelentette. El kellett felejteniük mindazt, ami örökre elérhetetlenné vált számukra. A városok sétaútvonalait, amit rakéták szaggattak darabokra, az áruházak soha ki nem ürülő polcait, a nyári zöldben pompázó erdőket. El kellett felejteniük, hogy nyomorúságukat, szegénységüket elesettségüket elviselhessék. El kellett felejteni a háborút, a múltat, az előző életüket, a most már soha meg nem valósuló álmaikat. El kellett rejtőzniük a bensőjüket marcangoló önvád elől, és dühük nem csak a háború ellen fordult, hanem múltjuk minden darabja ellen, mert múltjukat okolták minden rosszért. Megtagadták mindazt, ami a háború előtt létezett, mert már nem érhették el sohasem, és lassan hinni kezdték, hogy minden amit elfelejtettek, az sohasem volt valóság.

- Akkor kezdték sorra járni a városokat, már ami kevés azokból megmaradt, és a felejtést lassan tökéletessé tették. Mindenütt tüzek gyúltak, és amit meghagyott a rakéták hulló pokla, azt maguk pusztították el. Égtek a könyvek, egész könyvtárak, nemzedékek hosszan felhalmozott tudása hamvadt el órák alatt. Égett a színházak bársonyfüggönye, a parókák és a jelmezek az öltözőkben, a széksorok, égtek a hegedűk és lángra lobbantak a csellók, elhamvadtak a zongorák, megolvadtak a kürtök. A túlélők nyugalmat akartak, és nyugalmaikat a lángokban találták meg.

- Csak kevesen voltak, akik megpróbálták megőrizni valamit. Titokban építkeztek, és mire mindent felépítettek és összegyűjtöttek, csak még kevesebben maradtak. Végül elmentek ők is, és mi egyedül maradtunk. Itt élünk, messze a város újra benépesülő kerületeitől, a Szem és a Kapu őriz bennünket, és nem mozdultunk egészen addig, míg te meg nem jöttél.

Az öregember hirtelen köhögni kezdett. Tom felállt, a vállára tette a kezét, de már nem kérdezte meg, hogy segíthet-e. Hirtelen mindent megértett. Az öregember válla kemény volt, és a vékony szövet alatt ott csillogott a fémburkolat. A teste egybenőtt a karosszékkal, amelyben ült.

- Most már ezt is tudod - mondta az öregember. - Menj tovább, még mások is várnak rád. Velem ne törődj, a testem itt marad, de én megyek veled tovább.

A hang már máshonnan szólt. A fiú elindult, követte, míg el nem tűntek egy újabb ajtó mögött. Tom a félhomályban semmit sem látott, csak az öreg hangját hallotta tovább. Lassan, ünnepélyesen beszélt, szavai megtöltötték az érezhetően hatalmas termet.

- Felgördül a függöny, a karmester meghajol, a zenészek felveszik hangszereiket. Csend van, bársonyos mély csend, de csak egy pillanatig...

Falak nyíltak, neszek ébredtek a függöny mögött, valahol egy hegedűt hangoltak, léptek dobogtak egy pódiumon, aztán újra csend.

Motorok indultak, fény gyúlt, a függöny meglebbent, majd teljesen szétnyílt, és Tom ott állt egy színpad közepén. Gyantaszagot érzett, és friss lakk szagát. Olaj és fém szagát. Körülötte emberek ültek, furcsán kimerevedve, mozdulatlanul. Szemük üres volt, a semmibe bámuló. Tom odalépett az egyikhez, lassan emelte a kezét, félt a valósággá váló bizonytalan gondolatától. A férfi akkor sem mozdult, amikor Tom hozzáért a kezéhez. Friss műanyagot érzett, és alatta hideg fémet. Kivette a hegedűt a robot-kézből, és ügyetlenül végigpengette a húrokat. Hangok születtek és keltek életre a fiú érintésétől. Fölperdültek, végigsuhantak a termen, megtörtek a falakon, és megsokszorozódva tértek vissza újra. Sorra megérintették a mozdulatlan alakokat, közöttük tekeredtek, körbeölelték őket, és a zenészek megmozdultak.

Kezek emelkedtek és nyúltak a hangszerek felé. Fémujjak fonódtak a fuvolák és trombiták karcsú testére, és lapoztak a kottalapok között. Hegedű szólt és klarinét, aztán hárfa, végül sorban a többiek. Tom ott állt a színpad közepén, a hangok körülvették, ömlöttek rá, akár az esőcseppek. Hangok fürdették az arcát, és a fiú belélegezte őket, és a bőrén érezte szabad, féktelen áradásukat. A zenekar játszott, önfeledten és felszabadultan kergették egymást a hangszerekből felröppenő hangok, lebegtek és lehullottak, széttörtek és összeolvadtak, megszűntek és föltámadtak. Aztán még egyszer összecsaptak, felemelkedtek, és újra csend lett.

Tom sem szólalt meg. Nem tudta szavakba önteni azt, amit érzett, a zene feleslegessé tette a mondatokat. Elevenen élt benne minden hang, a vére lüktetése is megváltozott, mintha ez a rövid közjáték a testében is mélyreható változásokat indított volna el. Mintha először érezte volna meg magában a tátongó ürességet, ami születése óta lapult benne kitöltetlenül, és ami most egyszerre nyomtalanul eltűnt, csak nyugalmat és harmóniát hagyva maga után.

A Zeneiskola megnyílt előtte, és készen állt arra, hogy magába fogadja.

A fiú csak most vette észre a zongorát. A csillogó fekete lakkba öltöztetett hangszer ott állt a színpad közepén, magányosan, mintha csak arra várna, hogy valaki fölfedezze billentyűke és zengő fémhúrokba rejtőzött szépségét.

Odament a zongora mellé, leült a székre, és ujjait végighúzta a billentyűsoron. Hangok bújtak elő a keze alól, és elhaltak a falakon. Újra végigsimított a billentyűkön, aztán egyenként ütögette végig őket, majd különböző sorrendben, lassabban, vagy gyorsabban. Csilingelő hangok perdültek, komor akkordok szóltak ahogy játszani kezdett, és a fiú egyáltalán nem lepődött meg azon, hogy milyen finoman futnak az ujjai a billentyűk felett. Csak gondolt valamit, elég volt egy erőtlen érzés, ami megfogant benne, és a billentyűk azonnal mozdultak, éppen úgy, ahogyan ő akarta.

Mikor abbahagyta, a teremben mindenki tapsolt. Tom csak most látta meg, hogy a nézőtérben is ülnék. Kipirult arcokat látott a tömött sorokban, fekete öltönyöket, és színes, ünnepélyes női ruhákat, és látta az összeverődő tenyereket is. Fém és műanyag tenyereket, de a hang nem a fém és műanyag hangja volt. Igazi taps szólt. Tom felállt és meghajolt.

Aztán újra csend lett. A zenészek kezükbe vették hangszereiket, és vártak. Tomot nézték, aki már nem tudott elmozdulni a zongora mellől. Újra leült, még egyszer végignézett a feszülten várakozó arcokon, és játszani kezdett.

Billentyűk nyúltak felé. Fekete és fehér billentyűk, finom női kezek. Megfogták, vezették, magukkal vitték, és a zene újra megtöltötte a termet. Hol lágy volt és simogató, hol érces, hol a Föld morajlása volt, hol a hullámozó tenger. Bolygók suhanása a végtelen űrben, csillagok lángolása a teremtetés hajnalán. Hol Tom volt, hol valaki más. Egy lány és egy érzés. Bizonytalan formákkal bontakozott ki a hangok függönyéből, de a fiú már ott érezte mindenütt. A lány haja meglebbent, ahogy áttetsző alakja egyre határozottabb vonalakat öltött, és ahogy eltűnt egy szoba ajtajában. A fiú követte, hangok ölelték és simogatták, hívták és marasztalták. Tom játszott tovább, már ott állt a lány előtt. Játszott tovább, és az ujjak az ujjaira fonódtak. Hárfa és fuvola szólt, aztán kürtök, harang zúgott és hegedűk sikoltottak. A fiú játszott, és mindent elfelejtett. Érezte a lány érintését, a bőre illatát, egy ismeretlen világ csábította furcsán izgalmas érzésekkel, egy világ, amelyről eddig semmit sem tudott. Csak a billentyűk léteztek már, csak az ébredő és elhaló hangok, melyek magukba zárták. Ujjai már nem az ő ujjai voltak, hanem valami más. Billentyűk és hangok. Akarata már nem az ő akarata volt, hanem valaki másé. Valakié, aki azt akarta, hogy a zene már soha többé ne érjen véget. Valakié, aki egyedül maradt, és aki szépségét csak tükrökben látta eddig.

Tom játszott, és már tudta, hogy soha többé nem fog elmenni innen. A zene már nem hallgat el többé, egyetlen pillanatra sem...

-&-